འཕར་ཞུན་འཕྲུལ་དེབ། [༠༣༩]

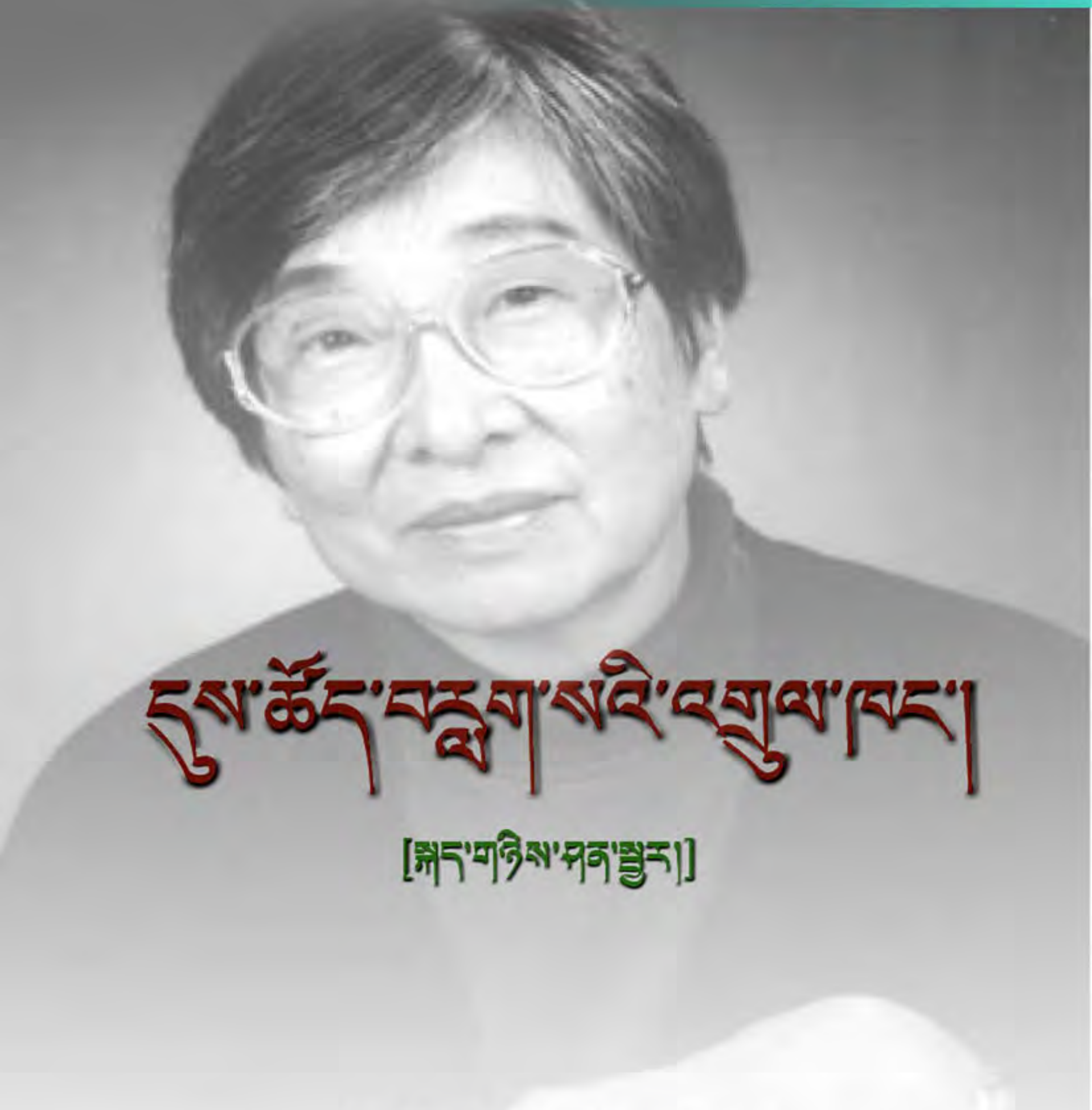

དུས་ཚོད་བརྟག་པའི་འགྲུལ་ཁང་།

[སྐད་གཉིས་ཤན་སྦྱར།]

ལེན་སེ། ནཱ་མི་འོ་ཀ་ཡིས་བརྩམས།

ཚང་ཚེ་རིང་གིས་བསྒྱུར།

སེར་བྱེས་རིག་མཛོད་དེབ་སྤྱིའི་ཨང་།

SJRB-0309

འབར་ཞུན་འཕྲུལ་དེབ་ཀྱི་པར་གཞི་སོར་བཞག་བྱས་ཡོད།

སེར་བྱེས་རིག་མཛོད་ཆེན་མོའི་རྩོམ་སྒྲིག་ཁང་གིས་འཕྲུལ་དེབ་ཏུ་བཟོས།

སེར་བྱེས་རིག་མཛོད་ཆེན་མོས་འགྲེམས་སྤེལ་བྱས།

༢༠༡༥ ལོའི་ཟླ་གསུམ་པར་རྩོམ་སྒྲིག་བྱས།

༢༠༢༢ ཟླ་བརྒྱད་པར་བསྐྱར་སྒྲིག་བྱས།

སེར་བྱེས་རིག་མཛོད་དྲ་ཚིགས་།

www.serajeyrigzodchenmo.org

ཡིག་འཕྲིན་དྲ་ཚིགས་།

serajeyrigzodchenmo@gmail.com

སྒྲུང་འདིའི་རྩོམ་པ་པོ་དོ་སྒྲོན་མདོར་བསྡུས།

ལེན་སེ་ནཱ་མིའི་ཀ་ནི་པེ་ཅིང་དུ་ཕྱི་ལོ་ ༡༩༣༩ ཕྱི་ཟླ་ ༨ ཚེས་ ༡༥ ཉིན་ཕ་སྐད་ཡིག་མཁས་པ་ཞིག་དང་མ་དངོས་ལུགས་རིག་པར་མཁས་པ་ཞིག་གི་སྲས་མོར་འཁྲུངས། སྐབས་དེར་ཁོང་གི་ཕ་རྒྱ་ཡིག་གི་སྒྲ་གདངས་འདོན་ཚུལ་སླ་རུ་གཏོང་ཆེད་གཞུང་འབྲེལ་ཞིབ་འཇུག་ཚོགས་ཚུང་ཞིག་བཙུགས་པའི་ཁོངས་སུ་ཡོད་ཅིང་། ཁོང་ཚོས་རྒྱ་ཡིག་གི་སྒྲ་ཚང་མ་མཚོན་ཐུབ་པར་མ་ཟད། རྒྱ་ཡིག་ནང་སྐབས་དེར་མེད་པའི་སྒྲ་གདངས་ཀྱང་མཚོན་ཐུབ་པའི་ལམ་ཞིག་འཚོལ་ཐུབ་པ་བྱུང་། དོན་དེར་རྟེན་འབྲེལ་ཞུ་ཆེད་ཁོང་གིས་སོ་སོའི་བུ་མོའི་མིང་ལ་ལེན་སེ་ཞེས་སྐབས་དེར་རྒྱ་ཡིག་ནང་མེད་པའི་སྒྲ་གདངས་ཤིག་བཀོལ་ནས་བཏགས་པ་རེད། དེར་བརྟེན་འཛམ་གླིང་འདིའི་ཐོག་མིང་འདི་ཐོགས་པའི་མི་ཁོང་མ་གཏོགས་གཞན་སུ་ཡང་མེད་པར་གྲགས། ཁོང་གི་ཁྲོ་ག་ཉི་ཧོང་ནས་ཡིན་པས་མིང་ཕྱི་མར་ཉི་ཧོང་བའི་མིང་བཀོལ་བ་རེད། ཉི་ཧོང་གི་བཙན་འཛུལ་སོགས་ཀྱི་རྐྱེན་ལས་ནང་མི་ཚ་ཚང་ཤུབ་ཕྱོགས་སུ་ཡུལ་བྱོལ་དུ་ཡོང་སྟེ། མཐར་ཁོང་ལོ་དགུ་ལ་སོན་སྐབས་ནང་མི་ཚང་མ་ཨ་རིར་སྤོ་ཐུབ་པ་བྱུང་། ཨ་རིར་ཁོང་གིས་སློབ་གཉེར་གནང་སྟེ་སློབ་ཚན་སྤྱི་དང་དམིགས་བསལ་ཨང་རྩིས་ལ་ཕུལ་དུ་ཕྱིན་པར་གྱུར། ནར་སོན་རྗེས་ཨ་རིར་སློབ་གཉེར་བྱེད་བཞིན་པའི་ཉི་ཧོང་བ་ཨེ་སག ནཱ་མིའི་ཀ་དང་གཉེན་སྒྲིག་བྱས། ཕྲུ་གུ་བུ་མོ་གཉིས་བཙས། ཆིག་དགུ་

བདུན་ཅུ་དོན་གྲངས་ནང་ཉི་ཧོང་དུ་ལྷ་སྐོར་ལ་བསྐྱོད་ཅིང་། དེ་ནས་ཉི་ཧོང་གི་ས་སྒྱུ་རའི་ཞེས་པའི་སློར་དམར་གི་སྐོར་ལ་དམིགས་བསལ་དོ་སྣང་བྱུང་སྟེ་དེབ་འབྲི་འགོ་བཙུགས། ཁོང་གིས་ད་ཕན་དེབ་ ༢༣ བྲིས་པ་རྣམས་གཙོ་བོ་བྱིས་པ་དང་དར་མར་དམིགས་པ་ཞིག་ཡིན་ཞིང་། བརྗོད་བྱའི་ནང་ཉི་ཧོང་དང་རྒྱ་ནག་གི་འཚོ་བ་མཚོན་པ་ཤས་ཆེ། དེ་དག་ལ་སྙན་གྲགས་ལྡན་པའི་གཟེངས་རྟགས་དང་བྱ་དགའ་བཅུ་ཁག་བཅུ་གྲངས་ཐོབ་ཡོད། ཁོང་གི་སྐོར་ཞིབ་ཕྲ་མཐེན་པར་འདོད་ན་གཤམ་གྱི་དྲ་ཐག་ལ་གཟིགས།

http://www.lensey.com/home.html The Inn of Lost Time

དུས་ཚོད་བརྟག་པའི་འགྲུལ་ཁང་།

by Lensey Namioka

ལེན་སེ། ནཱ་མིའོ་ཀ་ཡིས་བརྩམས།

Translated from English into Tibetan by Chung Tsering

ཆུང་ཚེ་རིང་གིས་དབྱིན་ཡིག་ནས་བོད་ཡིག་ཏུ་བསྒྱུར།

Will you promise to sleep if I tell you a story?” said the father. He pretended to put on a stern expression.

“གལ་ཏེ་ངས་ཁྱེད་ཚོར་སྒྲུང་ཞིག་བཤད་ན། ཁྱེད་ཚོས་གཉིད་ཉལ་རྒྱུའི་ཁས་ལེན་བྱེད་ཐུབ་བམ།”ཕས་དེ་ལྟར་བཤད། ཁོང་གིས་དེ་ལྟར་བརྗོད་སྐབས་རྣམ་འགྱུར་ནན་མདོག་ཁ་པོ་ཞིག་སྟོན་ཁུལ་བྱས།

“Yes! Yes!” the three little boys chanted in unison. It sounded like a nightly routine.

“ཉལ་གྱི་ཡིན། ཉལ་གྱི་ཡིན།”བུ་ཆུང་ཆུང་གསུམ་པོས་མགྲིན་གཅིག་དབྱངས་གཅིག་གིས་ལན་བཏབས། དེ་ནི་ནམ་རྒྱུན་དགོང་ལྟར་བྱེད་པའི་བྱེད་སྒོ་ལྟ་བུར་སྣང་།

The two guests smiled as they listened to the exchange. They were wandering ronin, or unemployed samurai, and they enjoyed watching this cozy family scene.

སྐུ་མགྲོན་གཉིས་ཀྱིས་ཕ་བུའི་བར་གྱི་སྐད་ཆར་ཉན་སྐབས་གད་མོ་ཤོར། ཁོང་གཉིས་ནི་འཁྱམ་སྤྱོལ་བྱེད་མཁན་གྱི་ཉི་ཧོང་གི་སྙེར་དམག་༧ཟུར་པའམ། ཡང་ན་ལས་མེད་ཀྱི་སྙེར་དམག་རེད། ཁོང་གཉིས་དོ་སྐྱིད་ལྡན་པའི་ཁྱིམ་ཚང་གི་རྣམ་པས་ཡིད་དབང་འཕྲོག །

The father gave the guests a helpless look. “What can I do? I have to tell them a story, or these little rascals will give us no peace.” Clearing his throat, he turned to the boys. “All right. The story tonight is about Urashima Taro.”

ཕས་སྐུ་མགྲོན་གཉིས་ལ་བྱ་ཐབས་གཞན་མེད་པའི་མིག་མདངས་ཀྱིས་བལྟས་ནས་"ངས་ག་རེ་བྱེད་དགོས་རེད་དམ། ངས་སྒྲུང་མ་བཤད་ན་མ་རབས་ཆུང་ཆུང་འདི་ཚོས། ང་ཚོ་ཁ་ཁུ་སིམ་པོར་འཇོག་གི་མ་རེད་"ཅེས་བཤད་ཅིང་། མགྲིན་པ་བསངས་ནས་བུ་གུ་ཚོར་"འོ། ངས་བཤད་ཆོག ད་དགོང་གི་སྒྲུང་ནི་ཨུ་ར་ཤི་མ་ ཏ་རོ་ཡི་སྐོར་ཡིན།"ཞེས་བཤད།

Instantly the three boys became still. Sitting with their legs tucked under them, the three little boys, aged five, four, and three, looked like a descending row of stone statuettes. Matsuzo, the younger of the two ronin, was reminded of the

wayside half-body statues of Jizo, the God of Travelers and Protector of Children

དེ་མ་ཐག་བུ་གསུམ་པོས་པུས་མོ་བཙུགས་ཤིང་འགྲུལ་མེད་ཁྲུ་སིམ་དུ་གནས། བུ་ཆུང་ཆུང་གསུམ་པོ་ནི་རིམ་པ་བཞིན། ཡོ་ན་ལྷ་དང་། བཞི། གསུམ་བཅས་ལ་སོན་ཡོད་པས། ཁོང་ཚོའི་སྡོད་སྟངས་ནི་ཇོའི་སྐུ་བརྙན་གསུམ་ཆེ་ཆུང་གོ་རིམ་བཞིན་གནས་པ་དང་འདྲ། སྨེར་དམག་ཟུར་པ་གཉིས་ཀྱི་ནང་ནས་ཆུང་བ་མ་སུ་ཛུ་ཞེས་པ་དེ་ནི། བྱིས་པ་དང་། འགྲུལ་བ་སྲུང་ཞིང་སྐྱོང་བའི་ལྷ་ཇི་ཛོ་ཡི་སྐུ་ཕྱེད་ཀའི་སྐུ་བརྙན་ལམ་འགྲམ་དུ་བཞེངས་པའི་དྲན་གསོར་གྱུར།

Behind the boys the farmer’s wife took up a pair of iron chopsticks and stirred the ashes of the fire in the charcoal brazier. A momentary glow brightened the room. The lean faces of the two ronin, lit by the fire, suddenly looked fierce and hungry.

བུ་ཚོའི་རྒྱབ་ལོགས་སུ་ཞིང་པའི་བཟའ་མོས་ལྕགས་ཀྱི་ཟ་ཐུར་ཆ་གཅིག་ལག་ཏུ་བཟུང་ནས། ལྕགས་ཀྱི་མེ་ཕོར་ནང་གི་སོལ་བའི་མེ་མདག་དཀྲུག་དཀྲུག་བྱས། དེ་མ་ཐག་ཁང་པའི་ནང་འོད་མདངས་ཆེ་རུ་ཕྱིན་ཅིང་། མེ་འོད་འོག་གི་སྨེར་དམག་ཟུར་པ་གཉིས་ཀྱི་སྐམ་ལ་རིད་པའི་ངོ་གདོང་ནི། གློ་བུར་དུ་གཏུམ་དྲག་དང་། ལྟོགས་ཧམ་ཆེ་བ་ཞིག་ཏུ་མཐོང་།

The farmer knew that the two ronin were supposed to

use their arms in defense of the weak. But in these troubled times, with the country torn apart by civil wars, the samurai didn't always live up to their honorable code.

ཞིང་པས། སྐྱེར་དམག་ཟུར་པ་གཉིས་པོའི་མཚོན་ཆ་རྣམས་མགོན་མེད་ཉམ་ཐག་སྲུང་ཆེད་དུ་སྤྱོད་དགོས་པ་ཞིག་ཡིན་པ་ཤེས་ཀྱི་ཡོད། འོན་ཀྱང་སྡེ་གཟར་གྱིས་རྒྱལ་ཁབ་ཁ་འཐོར་དུ་གྱུར་པའི་དཀའ་ངལ་ཅན་གྱི་དུས་ཚོད་འདིར། སྐྱེར་དམག་རྣམས་རང་གི་གུས་བཀུར་འོས་པའི་སྒྲིག་ལམ་བསྲུངས་ཏེ་རྒྱུན་གནས་ཐུབ་ཀྱི་མེད།

Then the fire died down again and the subdued red light softened the features of the two ronin. The farmer relaxed and began his story.

དེ་ནས་ཡང་སྐྱུར་མེ་ཤི་བས་འོད་མདངས་དམར་པོ་ཆུང་ངུས་སྐྱེར་དམག་ཟུར་པ་གཉིས་ཀྱི་གདོང་དབྱིབས་ཀྱང་ཅུང་ཞི་འཇམ་ལྷ་བུར་མངོན་པར་བྱས། ཞིང་པ་ལྷོད་ལ་བབས་པ་དང་འབྲེལ་སྒྲུང་ཤོད་འགོ་བརྩམས།

The tale of Urashima Taro is familiar to every Japanese. No doubt the three little boys had heard their father tell it before—and more than once. But they listened with rapt attention.

ཨུ་ར་ཤི་མ། ཏ་རོའི་གཏམ་རྒྱུད་ནི་ཉི་ཧོང་བ་ཚང་མར་ཆ་རྒྱུས་ཡོད་པས། བུ་ཆུང་གསུམ་པོས་ཀྱང་རང་གི་ཕས་སྔོན་མ་ཐེངས་གཅིག་ལས་མང་བ་བཤད་པ་གོ་མྱོང་ཡོད་པ་ནི་གདོན་ཟ་མི་དགོས་པ་ཞིག་རེད། འོན་ཀྱང་། ཁོང་ཚོས་ཉོབ་སྣང་མེད་

པར་དོ་སྣང་ཆེན་པོས་སྒྲུང་ལ་ཉན།

* * * * * * * * * * *

Urashima Taro, a fisherman, rescued a turtle from some boys who were battering it with stones. The grateful turtle rewarded Taro by carrying him on his back to the bottom of the sea, where he lived happily with the Princess of the Undersea. But Taro soon became homesick for his native village and asked to go back on land. The princess gave him a box to take with him but warned him not to peek inside.

"ཉ་པ་ཨུ་ར་ཤི་མ། ཏ་རོ་ཡིས་རུས་སྦལ་ཞིག་ཕྲུ་གུ་བུ་ཁ་ཤས་ཀྱིས་རྡོ་རྡུབ་རྒྱག་བཞིན་པ་ལས་བསྐྱབས་པ་རེད། བཀའ་དྲིན་བསམ་ཤེས་ཅན་གྱི་རུས་སྦལ་གྱིས་དྲིན་ལན་འཇལ་བའི་ཆེད་དུ། ཁོང་རང་གི་རྒྱབ་ཏུ་འཁྱེར་ནས་མཚོའི་གཏིང་ལ་བསྐྱལ་ཞིང་། དེར་ཁོང་མཚོ་འོག་གི་སྲས་མོ་དང་ལྷན་དུ་བདེ་སྐྱིད་ཀྱི་འཚོ་བར་རོལ། འོན་ཀྱང་མི་རིང་བར་ཏ་རོ་རང་ཡུལ་གྲོང་གསེབ་དྲན་པའི་གདུང་བས་མནར་སྐབས། རང་ཡུལ་དུ་གཏོང་རོགས་ཞེས་ཞུས་པ་རེད། མཚོ་འོག་སྲས་མོས་ཁོང་ལ་སྒམ་ཆུང་ཞིག་མཉམ་དུ་འཁྱེར་རྒྱུར་གནང་བ་དང་འབྲེལ་སྒམ་གྱི་ནང་ལ་རྟ་བ་ནས་བལྟ་མི་ཉན་ཞེས་ཉེན་བརྡ་སྤྲད།

When Taro went back to his village, he found the place

quite changed. In his home he found his parents gone, and living there was another old couple. He was stunned to learn that the aged husband was his own son, whom he had last seen as a baby! Taro thought he had spent only a pleasant week or two undersea with the princess. On land, seventy-two years had passed! His parents and most of his old friends had long since died.

ཏ་རོ་རང་གི་གྲོང་གསེབ་ལ་སླེབས་སྐབས། གྲོང་གསེབ་ལ་འགྱུར་བ་ཤིན་ཏུ་ཆེན་པོ་ཕྱིན་ཡོད་པར་མ་ཟད། ཁོང་གི་ཡབ་ཡུམ་གཉིས་གཤེགས་ཟིན་པའི་ཞུལ་དུ། བཟའ་ཚང་རྒས་འཁོག་གཉིས་བསྡད་ཡོད་པ་མཐོང་། བཟའ་ཚང་དེ་གཉིས་ལས་ཁྱོ་ག་དེ་ཏ་རོ་རང་ཉིད་ཀྱི་བུ་ཡིན་པ་དང་། དེ་ཡང་ཁོང་གྲོང་གསེབ་འདི་ལས་ཁ་བྲལ་ཁར་བུ་གུ་མ་འབྱར་ཞིག་ལས་མིན་སྐབས། ཏ་རོ་ནི་ཧ་ལས་ཤིང་ཧོན་འཐོར་བ་རེད། ཏ་རོ་ཡི་སེམས་ནང་རང་ཉིད་མཚོའི་ནང་མཚོའི་སྲས་མོ་དང་སྐྱིད་པའི་གཟའ་འཁོར་གཅིག་གམ་གཉིས་ལས་བསྡད་མེད་བསམས་ཀྱང་། ས་སྟེང་དུ་མི་ལོ་བདུན་ཅུ་དོན་གཉིས་འདས་ཟིན་ཅིང་། ཁོང་གི་ཡབ་ཡུམ་གཉིས་དང་། གཉེན་ཉེ་རྒན་གྲས་ཚང་མ་གྲོངས་ནས་ཡུན་རིང་སོང་ཟིན།

Desolate, Taro decided to open the box given him by the princess. As soon as he looked inside, he changed in an instant from a young man to a decrepit old man of more than ninety.

སྦྲུར་སྡོང་ཀྲང་གཅིག་ལྟ་བུར་ཤུལ་དུ་ལུས་པའི་ཉ་རོ་ཡིས། མཚོའི་སྲས་མོས་གནང་བའི་སྨན་ཆུང་དེ་ཁ་འབྱེད་རྒྱུར་སེམས་ཐག་བཅད། ཁོང་གིས་སྨན་ཕ་བྱེ་སྟེ་ནང་ལ་བལྟས་མ་ཐག །སྐད་ཅིག་ཉིད་དུ་ཁོང་གཞོན་པ་ཞིག་ནས་ལོ་ན་དགུ་བཅུ་ལྷག་བགྲལ་བའི་རྒས་འཁོག་ལག་པས་འཁྱོག་ཚད་ཅིག་ལ་གྱུར་པ་རེད། །"

At the end of the story the boys were close to tears. Even Matsuzo found himself deeply touched. He wondered why the farmer had told his sons such a poignant bedtime story. Wouldn't they worry all evening instead of going to sleep?

སྒྲུང་གི་མཇུག་ཏུ་སླེབས་སྐབས། བུ་ཚོ་མིག་ཆུ་ཤོར་ལ་ཉེ་བར་གྱུར་ཞིང་། ཐ་ན་མ་ཛུ་སུ་རང་ཉིད་ཀྱང་སེམས་གཏིང་ནས་གཡོ་འགྱུལ་ཐེབས། ཁོང་གི་སེམས་ནང་། ཕྲུ་གུ་ཉལ་ཁར་སྒྲུང་སྐྱོ་པོ་དེ་འདྲ་ཞིག་བཤད་ན། ཁོང་ཚོ་གཉིད་ལ་ཤོར་རྒྱུའི་ཚབ་ཏུ། མཚན་གང་སེམས་ཁྲལ་གྱི་ངང་ནས་སྡོད་དགོས་ཡོང་གི་མ་རེད་དམ་སྙམ་ནས་སྒྲུང་ཤོད་མཁན་ཞིང་པའི་བྱེད་སྟངས་ལ་ཡ་མཚན་སྐྱེས།

But the boys recovered quickly. They were soon laughing and jostling each other, and they made no objections when their mother shooed them toward bed. Standing in order of age, they bowed politely to the guests and then lay down on the mattresses spread out for them on the floor. Within minutes the sound of their regular breathing told the

guests that they were asleep.

འོན་ཀྱང་བུ་རྣམས་ལམ་སེང་སྒྲོ་བ་སངས་ཏེ། གད་མོ་དགོད་པར་མ་ཟད། ཕན་ཚུན་འཐུད་རྒྱུག་བརྒྱབ་རེས་བྱས། ཁོང་ཚོའི་ཨ་མས་ཁོང་ཚོར་ཉལ་དགོས་པའི་བཀའ་གཏོང་སྐབས། ཁོང་ཚོས་མ་འདོད་པ་མ་བྱས་པར་ལོ་ནའི་བབ་བཞིན་ཡར་སྒྲེང་ཏེ། སྐུ་མགྲོན་གཉིས་ལ་ཡ་རབས་ཀྱི་ཐོག་ནས་མགོ་བོ་གུག་སྟེ་གུས་འདུད་ཞུས་རྗེས། ཞལ་ལའི་ཐོག་ཏུ་གཏིང་པའི་ཉལ་གདན་གྱི་སྟེང་ལ་ཉལ། སྐར་མ་ཁ་ཤས་ལས་མ་སོང་བར་ཁོང་ཚོའི་རྒྱུན་ལྡན་གྱི་ཧུར་བ་ལས་སྐུ་མགྲོན་ཚོས་ཁོང་ཚོ་རྨི་ལམ་གྱི་ཞིང་ཁམས་ལ་སླེབས་ཡོད་པར་ཤེས།

Zenta, the older of the two ronin, sighed as he glanced at the peaceful young faces. “I wish I could fall asleep so quickly. The story of Urashima Taro is one of the saddest that I know among our folk tales.”

སྒེར་དམག་ཟུར་པ་གཉིས་ཀྱི་ནང་ནས་རྒན་པ་ཛེན་ཏ་ཡིས་སྐྱིད་ཉམས་ལྡོད་པའི་བུ་ཆུང་ཚོའི་གདོང་ལ་བལྟ་ཙམ་དང་སྦྲགས་དབུགས་རིང་ཞིག་བཏང་སྟེ། "ང་རང་ཡང་ཁོང་ཚོ་ནང་བཞིན་གཉིད་མགྱོགས་པོ་ཁུག་ན་བསམ་གྱི་འདུག །ཨུ་ར་ཤི་མ། ཏཱ་རོའི་སྒྲུང་དེ། ང་ཚོའི་དམངས་ཁྲོད་ཀྱི་སྒྲུང་གཏམ་ནང་ནས་ངས་ཤེས་པར་བྱས་ན་སྐྱོ་ཤོས་དེ་རེད།"ཅེས་བཤད།

The farmer looked proudly at his sleeping sons. “They’re stout lads. Nothing bothers them much.”

ཞིང་པས་གཉིད་ལ་ཕོར་བའི་རང་གི་བུ་ཚོར་སྤྲོབས་སེམས་དང་བཅས་བལྟ་བཞིན་"ཁོང་ཚོ་ཚང་མ་པོ་རྒོད་རེད། གང་གིས་ཀྱང་ཁོང་ཚོ་མ་སྐྱིད་པ་དེ་ཙམ་བཟོ་མི་ཐུབ"ཅེས་བཤད།

The farmer's wife poured tea for the guests and apologized. "I'm sorry this is only poor tea made from coarse leaves."

ཞིང་པའི་བཟའ་མོས་སྐྱ་མགྲོན་ཚོར་གསོལ་ཇ་ཞུས་ཏེ་"དགོངས་དག །ཇ་ལོ་དཀྲུས་མའི་གསོལ་ཇ་ཐེབས་ཆག་ཅིག་མ་གཏོགས་བླུང་མ་སོང་"ཞེས་དགོངས་སེལ་ཞུས།

Zenta hastened to reassure her. "It's warm and heartening on a chilly autumn evening."

དེ་མྱུར་ཛེན་ཏ་ཡིས་བྲེལ་འཚབ་དང་མོ་རློ་བདེ་པོ་ཡོང་བའི་ཆེད་དུ་"གྲང་ངར་ཆེ་བའི་སྟོན་དུས་ཀྱི་དགོང་མོར་ཇ་འདི་ཚ་སོབ་སོབ་དང་ཞིམ་པོ་འདུག"ཅེས་བཤད།

"You know what I think is the saddest part of the Urashima Taro story?" said Matsuzo, picking up his cup and sipping the tea. "It's that Taro lost not only his family and friends but a big piece of his life as well. He had lost the most precious thing of all: time."

མ་སྩུ་ཛོ་ཡིས་ཇ་དཀར་བླངས་ཏེ་འཐུང་ཞོར་དུ་"ཁྱེད་ཀྱིས་ངས་ཨུ་ར་ཤི་མ། ཏ་

རོ་ཡི་སྒྲུང་གི་ནང་ནས་སྐྱོ་ཤས་ཆེ་ཤོས་ཀྱི་དུམ་བུ་དེ་གང་ཡིན་པར་དོས་འཛིན་བྱེད་ཀྱི་ཡོད་མེད་མཁྱེན་གྱི་ཨེ་ཡོད། དེ་ནི་ཞ་རོ་ཡི་ནང་མི་དང་། གྲོགས་པོ་ཚོ་བོར་བརླག་ཤོར་བ་དེ་ཙམ་མ་ཡིན་པར། མི་ཚེའི་ནང་གི་ཆ་ཤས་གལ་ཆེ་ཤོས་དང་། ཚང་མའི་ནང་ནས་རིན་ཐང་ཆེ་ཤོས་ཏེ། ཁོང་གི་དུས་ཚོད་བོར་སྟོར་སོང་བ་དེ་ཡིན"ཞེས་བཤད།

The farmer nodded agreement. "I wouldn't sell even one year of my life for money. As for losing seventy-two years, no amount of gold will make up for that!"

ཞིང་པས་མོས་མཐུན་ཡོད་པའི་རྣམ་འགྱུར་དང་བཅས"ངས་ངའི་མི་ཚེའི་ནང་གི་ལོ་གཅིག་ཡིན་ཡང་། དངུལ་དང་བརྗེ་ས་མ་རེད། ལོ་ངོ་བདུན་ཅུ་དོན་གཉིས་བརླག་པ་ལ་ཆ་བཞག་ན། དེའི་གྲོང་གྲུན་དེ་གསེར་གྱི་འབོར་གང་གིས་ཀྱང་གསབ་ཐབས་ཡོད་པ་མ་རེད"ཅེས་བཤད།

Zenta put his cup down on the floor and looked curiously at the farmer. "It's interesting that you should say that. I had an opportunity once to observe exactly how much gold a person was willing to pay for some lost years of his life." He smiled grimly. "In this case the man went as far as one gold piece for each year he lost."

ཛན་ཏ་ཡིས་ཇ་དཀར་ཞལ་ལའི་ཐོག་བཞག་རྗེས་ཞིང་པར་ཡ་མཚན་པོའི་ངང་བལྟ་བཞིན"ཁྱེད་རང་གིས་དེ་ལྟར་གསུངས་པ་ནི་སྤྲོ་བ་འཕེལ་དགོས་པ་ཞིག་རེད། ང་

ལ་དེ་སྔོན་མི་ཞིག་གི་མི་ཚེའི་ནང་གི་ལོ་རྒྱུས་ཁ་ཤས་བརྟག་པ་ལ་གསེར་ག་ཚོད་སྤྲོད་འདོད་ཡོད་མེད་བརྟག་ཞིབ་བྱ་རྒྱུའི་གོ་སྐབས་བྱུང་སྐྱོང་།"ཅེས་བཤད་པ་དང་སྦྲགས་ཁོང་གིས་དྲག་ཤུལ་གྱི་འཛུམ་མདངས་ཤིག་སྟོན་བཞིན་སུ་མ་ཟུད་དེ"གནས་ཚུལ་དེའི་ནང་། མི་དེས་རང་གི་བརྟག་པའི་ལོ་རྒྱུས་རེ་ལ་གསེར་རྡོག་རེ་སྤྲོད་པའི་སྐད་ཆ་ཡང་བྱས་པ་རེད"ཅེས་བཤད།

That's bizarre!" said Matsuzo. "You never told me about it."

"དེ་ནི་ཁྱད་མཚར་པོ་ཞིག་རེད། ཁྱེད་ཀྱིས་དེའི་སྐོར་དེ་སྔོན་ཟ་བ་ནས་གསུངས་མ་སྐྱོང་"ཞེས་མ་སུ་ཛུས་བཤད།

"It happened long before I met you," said Zenta. He drank some tea and smiled ruefully. "Besides, I'm not particularly proud of the part I played in that strange affair."

ཛན་ཏ་ཡིས་ཇ་ཐུན་བུ་བཏུང་ཞིང་སྐྱོ་སྣང་དོད་པའི་མཛུམས་མདངས་ཤིག་བསྟན་ཏེ།"དེ་ནི་ང་ལ་ཁྱེད་རང་མ་འཕྲད་པའི་གོང་གི་ལོ་རྒྱུས་མང་པོའི་སྔོན་དུ་བྱུང་བའི་གནས་ཚུལ་ཞིག་རེད། དེའི་ཐོག་ཏུ་གནས་ཚུལ་ཁྱད་མཚར་པོ་དེའི་ནང་། ངས་གང་བྱས་ལ་ང་རང་དམིགས་བསལ་སྤོབས་སེམས་སྐྱེ་གཞི་གང་ཡང་མེད།"ཅེས་བཤད།

"Let's hear the story!" urged Matsuzo. "You've made us all curious."

"སྒྲུང་དེ་ཤོད་དང་། ཁྱེད་ཀྱིས་ང་ཚོ་ཚང་མ་ཉན་སྙིང་འདོད་པ་བཟོས་སོང་"ཞེས་

མ་སུ་ཛུས་ཚ་དེད་བྱུས།

The farmer waited expectantly. His wife sat down quietly behind her husband and folded her hands. Her eyes looked intently at Zenta.

ཞིང་པས་ཉན་འདོད་ཀྱིས་བསྒུགས་པ་དང་། ཁོའི་བཟའ་མོ་ནི་རང་གི་བཟའ་ཟླའི་རྒྱབ་ཏུ་ཁུ་སིམ་མེར་ལག་པ་གཉིས་སྐྱུམ་ནས་ཅོག་པུར་བསྡད། མོའི་མིག་གཉིས་ཀྱིས་ཛེན་ཏ་ལ་གཡོ་བ་མེད་པར་ཅེར།

"Very well, then," said Zenta. "Actually, my story bears some resemblance to that of Urashima Taro. . . ."

ཛེན་ཏ་ཡིས་"བྱས་ན་འགྲིག །ས་གཞི་ངའི་སྒྲུང་དེ། ཨུ་ར་ཤི་མ། ཊ་རོའི་སྒྲུང་དེ་དང་འདྲ་པོ་ཡོད་……"ཅེས་བཤད་ནས་སྒྲུང་དེ་བརྗོད་འགོ་བཙུགས།

* * * * * * * * * * * * * *

It happened about seven years ago, when I was a green, inexperienced youngster not quite eighteen years old. But I had had a good training in arms, and I was able to get a job as a bodyguard for a wealthy merchant from Sakai.

དེ་ནི་ལོ་ངོ་བདུན་ཙམ་གྱི་གོང་དུ་བྱུང་བ་རེད། དེ་དུས་ང་ནི་ཁོ་ལག་མ་རྫོགས་ཤིང་། ཉམས་མྱོང་མེད་པའི་ན་གཞོན་ལོ་ན་བཅོ་བརྒྱད་ཀྱང་ཐད་དེ་རང་སོན་མེད་པ་

ཞིག་ཡིན། ཡིན་ནའང་། ང་ལ་གོ་མཚོན་གྱི་སྦྱོང་བརྡར་ཡག་པོ་ཐོབ་ཡོད་སྐབས། ཡུལ་སླ་ཀཱུའི་ནས་ཡིན་པའི་ཚོང་པ་འབྱོར་ལྡན་ཞིག་གི་སྐུ་སྲུང་བ་བྱེད་རྒྱུའི་ལས་ཀ་ཐོབ་བྱུང་།

As you know, wealthy merchants are relatively new inth.

ངེད་གཉིས་ཀྱིས་གཡས་གཡོན་དུ་ཟ་ཛམ་ཆེན་པོས་བལྟས། འོན་ཀྱང་ས་གནས་དེ་ནགས་ཚལ་ཡིན་སྐབས། ངེད་གཉིས་ཀྱིས་ཕྱོགས་ཚང་མའི་ས་ཐག་དེ་ཙམ་གྱིས་རིང་པོར་མཐོང་ཐུབ་ཀྱི་མི་འདུག །འོད་ཛམ་སློང་བའི་དྲི་མ་ཞིམ་པོ་དེ་མངོན་གསལ་དོད་དུ་འགྲོ་བ་ལྟ་བུར་སྣང་ཞིང་། ངས་ངའི་ཁའི་ནང་དུ་འགྲམ་ཆུས་ཁེངས་ཡོད་པ་ཡང་ཚོར་ཐུབ་ཀྱི་འདུག །

“There’s an inn around here somewhere,” muttered Tokubei. “I’m sure of it.”

“འདིའི་ཉེ་ཁོར་ཞིག་ལ་འགྲུལ་ཁང་ཞིག་ཡོད་འདུག །གནས་གང་དུང་གཅིག་ལ་ཡོད་པ་ངས་གཏན་འཁེལ་ནས་བརྗོད་ཐུབ་པ་འདུག”།ཅེས་ཏོ་ཀུ་བྷེས་ཤུབ་བུར་སླས།

We followed our noses. We had to leave the well-traveled highway and take a narrow, winding footpath. But the mouth-watering smell of the rice and the vision of fluffy, freshly aired cotton quilts drew us on.

ངེད་གཉིས་ཀྱིས་སྣའི་རྗེས་སུ་འབྲངས་སྐབས། ཁོད་ཡང་ཞིང་འགྲོ་སྐབས་བདེ་

བའི་འགྲུལ་ལམ་བཞག་སྟེ། ག་དོག་ལ་ཀྱག་ཀྱོག་ཅན་གྱི་ཀང་ལམ་ཞིག་ཏུ་སྐྱོད་དགོས་བྱུང་ཡང་། འགྲམ་ཆུ་ཤོར་དགོས་པའི་འབྲས་ཀྱི་དྲི་དད་དང་། འཇམ་སོབ་སོབ་ཡིན་ལ། ལྷུང་བསིལ་བུའི་ནང་གཙང་སྐམ་བྱས་པའི་ཉལ་ཐུལ་གྱི་རྣམ་པས་ངེད་གཉིས་དབང་མེད་དུ་ཕྱོགས་དེར་འཐེན།

The sun was just beginning to set. We passed a bamboo grove, and in the low evening light the thin leaves turned into little golden knives. I saw a gilded clump of bamboo shoots. The sight made me think of the delicious dish they would make when boiled in soy sauce.

ཉི་མ་ནི་གཞི་ནས་ནུབ་འགོ་ཚུགས། ངེད་གཉིས་སྨྱུག་མའི་ཚལ་ཞིག་བརྒྱུད་ནས་ཕྱིན་ཅིང་། ཕྱི་དྲོའི་ནུབ་ཁའི་ཉི་འོད་དམའ་པོའི་འོག་ཏུ། ལོ་མ་སྲབ་མོ་རྣམས་གསེར་གྱི་གྲི་ཆུང་ལྟ་བུར་མངོན་ཡོད། ངས་གསེར་མདོག་ཅན་གྱི་སྨྱུག་མའི་སྦྱུ་གུ་སྡེབ་སྐྱེས་བྱས་པ་ཞིག་མཐོང་ཞིང་། དེས་ང་ལ་ཇང་ཡུད་སྤྱོད་རྫས་ནང་སྨྱུག་མའི་སྦྱུ་གུ་སོས་པ་བཙོས་པའི་ཟས་ཞིམ་པོ་དེ་དྲན་གསོ་ཐེབ་ཏུ་བཅུག་བྱུང་།

We hurried forward. To our delight we soon came to a clearing with a thatched house standing in the middle. The fragrant smell of rice was now so strong that we were certain a meal was being prepared inside.

ངེད་གཉིས་ཐེལ་སྟབས་དང་མདུན་དུ་བསྐྱོད། སྤྲོ་སྣང་སྐྱེ་དགོས་པ་ཞིག་ལ། ངེད་

གཉིས་མགྱོགས་པོར་ས་ཆ་ཁོད་ཡངས་ཤིག་ལ་རྟས་ཐོག་ཁེབ་བྱས་པའི་ཁང་པ་ཞིག་གི་མདུན་ལ་སླེབས་བྱུང་། ད་ལྟ་འབྲས་ཀྱི་དྲི་དང་འཕྱུལ་སྟོབས་ཆེ་བས། ངེད་གཉིས་ཀྱིས་ཁང་པ་དེའི་སྦུགས་སུ་ཟས་གྲ་སྒྲིག་བྱས་ཚར་ཡོད་པར་གཏན་འཁེལ་བྱེད་ཐུབ།

Standing in front of the house was a pretty girl beaming at us with a welcoming smile. “Please honor us with your presence,” she said, beckoning.

ཁང་པ་དེའི་མདུན་དུ་མཛེས་པའི་བུ་མོ་ཞིག་གིས་ངེད་གཉིས་ལ་དགའ་བསུའི་འཛུམ་མདངས་སྟོན་བཞིན་ལངས་ནས་"རྣམ་པ་གཉིས་བྱོན་ནས་བདག་ཅག་ལ་སྐལ་བཟང་སྩོལ་ཅིག"ཅེས་འགུག་བརྡ་དང་བཅས་ཏེ་བརྗོད་བྱུང་།

There was something a little unusual about one of her hands, but, being hungry and eager to enter the house, I did not stop to observe closely.

བུ་མོ་དེའི་ལག་པ་ཞིག་གི་ཐད་ནས་རྒྱུན་དང་མི་འདྲ་བའི་མཐོང་སྣང་ཐྲ་མོ་ཞིག་ང་ལ་བྱུང་ཡང་། ང་རང་ཤིན་ཏུ་བཀྲེས་ལ་ཁང་པའི་ནང་འཛུལ་རྒྱུར་ཧམ་སྐབས། འགྲོ་མཚམས་བཞག་སྟེ་ཞིབ་བལྟ་མ་བྱས།

You will say, of course, that it was my duty as a bodyguard to be suspicious and to look out for danger. Youth and inexperience should not have prevented me from wondering why an inn should be found hidden away from the high-

way. As it was, my stomach growled, and I didn't even hesitate but followed Tokubei to the house.

ཁྱེད་ཚོས་སྐྱུ་སྐྱུང་བ་ཞིག་ཡིན་པའི་ཆ་ནས། དོགས་སེམས་དང་བཅས་ཏེ་ཉེན་ཁ་དང་དོགས་ཅན་གྱི་རིགས་ལ་བལྟ་ཞིབ་བྱེད་རྒྱུ་ནི། ངའི་ལས་འགན་རེད་ཅེས་བརྗོད་ངེས་ཡིན་རུང་། ལོ་ན་ཆུང་བ་དང་ཉམས་མྱོང་མེད་པའི་དབང་གིས་འགྲུལ་ཁང་ཞིག་རྒྱ་ལམ་ནས་མི་མཐོན་པའི་ཁུག་ཀོག་ཅིག་ཏུ་འཛུགས་དོན་གང་ཡིན་ཅམ་ལའང་། བསམ་གཞིགས་བྱ་རྒྱུ་བྱུང་བ་ལྟ་ཅི། ངའི་གྲོད་ཁོག་གི་ནང་ནས་ལྟོགས་སྒྲ་གྲགས་ཡོང་བས། ངས་དོགས་སེམས་ཅམ་ཡང་མ་བཅངས་པར། འགྲུལ་ཁང་གི་ཕྱོགས་སུ་ཧོ་ཀུ་བྷེའི་རྗེས་སུ་འབྲངས་པ་ཡིན།

Before stepping up to enter, we were given basins of water to wash our feet. As the girl handed us towels for drying, I saw what was unusual about her left hand: She had six fingers.

ནང་ལོགས་སུ་མ་འཛུལ་གོང་ངེད་གཉིས་ལ་རྐང་པ་འཁྲུ་ཆེད་དུ་ཆུ་ཀ་ཏོ་ར་གང་རེ་སྤྲད་ཅིང་། བུ་མོ་དེས་རྐང་པ་ཕྱིས་བྱེད་ཀྱི་ཨ་ཙོར་ངེད་གཉིས་ལ་སྤྲོད་སྐབས། ངས་གཞི་ནས་མོའི་ལག་གཡོན་མ་དེར་རྒྱུན་ལྡན་དང་མ་མཚུངས་པ་གང་ཡོད་མེད་མཐོང་བྱུང་། ལག་པ་དེར་འཛུབ་མོ་དྲུག་འདུག །

Tokubei had noticed it as well. When the girl turned away to empty the basins, he nudged me. "Did you see her

left hand? She had——" He broke off in confusion as the girl turned around, but she didn't seem to have heard.

ཏོ་ཀུ་བྷེས་ཀྱང་དེ་ལ་དོ་སྣང་བྱུང་འདུག །བུ་མོ་དེས་ཁ་ཕར་ཕྱོགས་སུ་སློག་ནས་ཀ་ཏོ་རའི་ནང་གི་ཆུ་གཤོ་དུས། ཁོས་ང་ལ་བྲུ་སྲུས་འཕྱུལ་ཏེ་"ཁྱོད་ཀྱིས་བུ་མོ་དེའི་ལག་གཡོན་མ་མཐོང་བྱུང་ངམ། མོ་ལ……"ཞེས་བརྗོད་སྐབས་བུ་མོ་དེ་ཁ་ཕྱིར་བསྐོར་ཡོང་བས་ཤོད་མཚམས་ཆད། འོན་ཀྱང་བུ་མོ་དེས་གང་ཡང་མ་ཐོས་པ་ལྟར་སྣང་།

The inn was peaceful and quiet, and we soon discovered the reason why. We were the only guests. Again, I should have been suspicious. I told you that I'm not proud of the part I played.

འགྲུལ་ཁང་དེ་ནི་ཞི་ཞིང་བདེ་ལ། ཁུ་སིམ་པོར་འདུག་ཅིང་། ངེད་གཉིས་ཀྱིས་མགྱོགས་པོར་དེ་ལྟར་ཡིན་དོན་ནི། འགྲུལ་ཁང་དེའི་ནང་མགྲོན་པོ་ངེད་གཉིས་ལས་གཞན་མེད་པའི་དབང་གིས་ཡིན་པ་ཤེས་རྟོགས་བྱུང་། དུས་དེར་ཡང་ང་རང་དོགས་པ་ཟ་དགོས་པ་ཞིག་ཡིན་རུང་། ངས་ཁྱེད་ཚོར་གནས་ཚུལ་དེའི་ནང་ངས་གང་བྱས་ལ་རང་ཉིད་སྤོབས་པ་སྐྱེ་གཞི་མེད་ཅེས་བརྗོད་མྱོང་བ་ལྟར་ལགས།

Tokubei turned to me and grinned. "It seems that there are no other guests. We should be able to get extra service for the same amount of money."

ཏོ་ཀུ་བྷེས་ང་ལ་ཕྱོགས་ནས་དགོད་ཚེར་ཚེར་དང་"འདིར་མགྲོན་པོ་གཞན་མེད་

པ་འདྲ། དེར་བརྟེན་ངེད་གཉིས་ལ་རིན་གོང་གཅིག་པའི་ཐོག་ལ་ཞབས་ཞུ་འཕར་མ་ཐོབ་ཐུབ་ངེས་རེད་"ཅེས་ཟེར།

The girl led us to a spacious room which was like the principal chamber of a private residence. Cushions were set out for us on the floor and we began to shed our traveling gear to make ourselves comfortable.

བུ་མོ་དེས་ངེད་གཉིས་སྔེར་གཞིས་ཀྱི་གཟིམ་ཆུང་གཙོ་བོ་ལྟ་བུའི་ཁང་པ་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཞིག་གི་ནང་དུ་འཁྲིད་བྱུང་ཞིང་། དེར་ཞལ་ལའི་ཐོག་ཏུ་ངེད་གཉིས་ཀྱི་ཆེད་དུ་འབོལ་གདན་གཏིང་ཟིན་འདུག་པས། ངེད་གཉིས་ཀྱིས་བདེ་ཞིང་སྐྱིད་པའི་ངང་ངལ་གསོ་ཆེད་དུ་རྫོག་ཆས་རྣམས་ཕབ་འགོ་བརྩམས།

The door opened and a grizzled-haired man entered. Despite his vigorous-looking face his back was a little bent, and I guessed his age to be about fifty. After bowing and greeting us, he apologized in advance for the service. “We have not always been innkeepers here,” he said, “and you may find the accommodations lacking. Our good intentions must make up for our inexperience. However, to compensate for our inadequacies, we will charge a lower fee than that of an inn with an established reputation.”

ཁང་པའི་སྒོ་ཕྱེ་བ་དང་སྐྲ་སྐྱ་བོར་གྱུར་པའི་མི་ཞིག་ནང་ལོགས་སུ་འཛུལ་ཡོང་

ཞིང་། ཁོའི་གདོང་ལ་གསོན་ཤུགས་ཀྱིས་ཁེངས་པར་མ་ཟད། ཁོང་ལོ་ན་ལྔ་བཅུ་ཙམ་ལ་སོན་ཡོད་པར་ཚོད་དཔག་ཐུབ་བྱུང་། ཁོང་གིས་གྲུས་འདུད་དང་འཚམས་འདྲི་བྱས་རྗེས། འགྲུལ་ཁང་གི་ཞབས་ཞུའི་ཐད་ལ་སྡོན་ཚུད་ནས་དགོངས་སེལ་ཞུས་བྱུང་བ་སྟེ། དེ་ཡང་ཁོང་གིས"གུས་ཚོས་གཏན་འཛུགས་ཀྱི་སྒོ་ནས་འགྲུལ་ཁང་གཉེར་གྱི་མེད། དེར་བརྟེན་རྣམ་པ་གཉིས་ལ་ཐུགས་མཁོ་མ་འཛོམས་པའི་གནས་ཚུལ་ཡོང་སྲིད། སྙིང་རྗུས་མེད་པའི་དབང་གིས་བྱུང་བའི་ཞན་ཆ་རྣམས། ང་ཚོའི་དམིགས་ཡུལ་བཟང་པོས་བསབ་ཐུབ་པ་ངེས་པར་ཞུ་རྒྱུ་ཡིན། དེར་བརྟེན་ང་ཚོའི་ཞབས་ཞུའི་ཚད་གཞི་མ་འདང་བའི་གུན་གསབ་ཏུ། རྣམ་པ་གཉིས་ལ་གནས་བླ་སྣན་གྲགས་ཅན་གྱི་འགྲུལ་ཁང་ལས་ཆུང་བར་བྱས་ཚོག"ཅེས་བཤད།

Tokubei nodded graciously, highly pleased by the words of our host, and the evening began well. It continued well when the girl came back with some flasks of wine, cups, and dishes of salty snacks.

ཏོ་ཀུ་བྷེ་ནི་གནས་པོའི་སྐད་ཆས་ཤིན་ཏུ་དགའ་བར་གྱུར་ནས། དགའ་པོའི་ངང་མགོ་བོ་ལྟོག་ལྟོག་བྱས་ཤིང་། དེ་ལྟར་ཉིན་དེའི་ཕྱི་དྲོ་སྐྱིད་པའི་ངང་འགྲོ་འགོ་ཚུགས། བུ་མོ་དེས་ཆང་དེམ་དང་། ཆང་དཀར། ལྟོགས་སོས་ཀྱི་ཞལ་ཏོག་ཚྭ་ཅན་བཅས་འཁྱེར་ཡོང་བས་ཕྱི་དྲོ་དེ་སྔ་མ་ཐུད་སྐྱིད་ལ་འཕྱོལ།

While the girl served the wine, the host looked with

interest at my swords. From the few remarks he made, I gathered that he was a former samurai, forced by circumstances to turn his house into an inn.

བུ་མོ་དེས་ཕྲན་ཚོར་ཨ་རག་བླུགས་པའི་སྐབས་སུ། གནས་པོས་ངའི་རལ་གྲིར་དགའ་མོས་ཆེན་པོས་བལྟས་པར་མ་ཟད་བསྔགས་བརྗོད་ཁ་ཤས་བྱེད་སྟངས་ནས། ངས་ཁོང་ནི་རྐྱེན་དབང་གིས་རང་ཁྱིམ་འགྲུལ་ཁང་དུ་བསྒྱུར་དགོས་བྱུང་བའི་སྔོན་དམག་ཟུར་པ་ཞིག་ཡིན་པར་ཚོད་དཔག་ཐུབ་བྱུང་།

Having become a bodyguard to a tight-fisted merchant, I was in no position to feel superior to a ronin-turned-innkeeper. Socially, therefore, we were more or less equal.

ཚོང་པ་སེར་སྣ་ཅན་ཞིག་གི་སྐུ་སྲུང་བར་གྱུར་པའི་ཆ་ནས། ངའི་གནས་བབ་ནི། སྔོན་དམག་ཟུར་པ་ཞིག་གནས་པོར་གྱུར་པ་ལས་ལེགས་པ་ཡོད་སྙམ་པའི་ཁེངས་སྤོབས་སྐྱེ་གཞི་གང་ཡང་མ་བྱུང་། དེར་བརྟེན་ངེད་གཉིས་ཀྱི་སྤྱི་ཚོགས་གནས་བབས་གཞི་རྒྱའི་ཆར་གཅིག་མཚུངས་རེད།

We exchanged polite remarks with our host while we drank and tasted the salty snacks. I looked around at the pleasant room. It showed excellent taste, and I especially admired a vase standing in the alcove.

ངེད་གཉིས་ཀྱིས་ཞལ་ཏོག་དང་ཨ་རག་ལ་ལོངས་སུ་སྤྱོད་ཞོར། གནས་པོ་དང་ཕན་ཚུན་གུས་ཞབས་ཀྱི་རྣམ་པ་མཚོན་པའི་གཏམ་གླེང་བྱས། ངས་སྐྱིད་ཉམས་དོད་

པའི་ཁང་པའི་ནང་དུ་བལྟས། དེ་ལྟར་བྱེད་པ་ནི་སྐྱིད་སྣང་དོད་པོ་ཞིག་རེད། ངས་འཛིན་ཆས་ཀྱི་ཁོངས་ནས་སྒྲུགས་ཁང་གི་ནང་དུ་ཡོད་པའི་བུམ་པ་ཞིག་ལ་དམིགས་བསལ་བསྟོད་བརྗོད་བྱས།

My host caught my eyes on it. “We still have a few good things that we didn’t have to sell,” he said. His voice held a trace of bitterness. “Please look at the panels of these doors. They were painted by a fine artist.”

གནས་པོས་ངས་དེར་བལྟ་བཞིན་པ་མཐོང་རྗེས་”དེད་ཚོར་ད་དུང་ཚོང་འདོད་མེད་པའི་ཅ་ལག་ལེགས་པོ་ཁ་ཤས་ཡོད། རྣམ་པ་གཉིས་ཀྱིས་སྒོ་བང་འདི་གཉིས་ལ་གཅིག་གཟིགས་པ་གནང་དང་། འདི་གཉིས་སྒྱུ་རྩལ་མཁས་པ་ཞིག་གིས་བྲིས་པ་རེད”ཅེས་ཟེར། ཁོང་གི་དེ་ལྟར་བརྗོད་སྐབས། སྐད་གདངས་ནང་མ་སྐྱིད་པའི་ཉམས་ཤིག་འདུག །

Tokubei and I looked at the pair of sliding doors. Each panel contained a landscape painting, the right panel depicting a winter scene and the left one the same scene in late summer. Our host’s words were no idle boast. The pictures were indeed beautiful.

ཏོ་ཀུ་བྷེ་དང་ངས་ཤུད་འགྲོས་བྱེད་རྒྱུ་ཡོད་པའི་སྒོ་བང་གཉིས་ལ་མིག་གིས་བལྟས། སྒོ་བང་གཉིས་ཀར་ཡུལ་ལྗོངས་རེ་བྲིས་ཡོད་པ་དང་། དེ་ཡང་སྒོ་བང་གཡས་

ངོས་སུ་ཡུལ་ཞིག་གི་དགུན་དུས་ཀྱི་རྣམ་པ་བྲིས་ཡོད་པ་དང་། གཡོན་ངོས་དེར་ཡུལ་གོང་གསལ་གྱི་དབྱར་མཇུག་གི་རྣམ་པ་བྲིས་འདུག་ཅིང་། ང་ཚོའི་གནས་པོའི་འགྲེལ་བརྗོད་ནི། སྤྱིར་གྲགས་ཆེ་བའི་སྟོང་གཏམ་ཞིག་མ་ཡིན་པར། ཁོང་གིས་བཤད་པ་ལྟར་རི་མོ་དེ་གཉིས་དངོས་གནས་ལྟ་ན་སྡུག་པ་ཞིག་ཏུ་མཆིས།

Tokubei rose and approached the screens for a closer look. When he sat down again, his eyes were calculating. No doubt he was trying to estimate what price the paintings would fetch.

ཏོ་ཀུ་སྦེ་ཡར་ལངས་ཏེ་མིག་གིས་ཞིབ་བལྟ་བྱེད་ཆེད་རི་མོའི་འཁྲིས་སུ་བཅར་ཞིང་། ཁོང་ཡང་བསྐྱར་མར་སྡོད་སྐབས་ཁོང་གི་མིག་གཉིས་ཀྱིས་རྩིས་རྒྱག་གི་འདུག །དེ་ནི་རི་མོ་དེ་གཉིས་ལ་རིན་གོང་ཇི་ཙམ་གནས་མིན་ཚོད་རྩིས་བྱེད་ཀྱི་ཡོད་པ་ནི་ཐེ་ཚོམ་མི་དགོས་པ་ཞིག་རེད།

After my third drink I began to feel very tired. Perhaps it was the result of drinking on an empty stomach. I was glad when the girl brought in two dinner trays and a lacquered container of rice. Uncovering the rice container, she began filling our bowls.

ཨ་རག་དཀར་ཡོལ་གསུམ་པ་དེ་བཏུངས་ཟིན་རྗེས། ང་ལ་ཤིན་ཏུ་ངལ་ཞིང་དུབ་པའི་སྣང་བ་བྱུང་། གཅིག་བྱས་ན་དེ་ནི་གྲོད་ཁོག་སྟོང་པར་ཨ་རག་བཏུང་བའི་རྐྱེན་

ལས་བྱུང་བ་ཞིག་ཡིན་སྲིད། བུ་མོ་དེས་དགོང་དྲོའི་ཚལ་ཁྲོལ་གཅིག་དང་། ལ་རྟེའི་སྣོད་ (ཉི་ཧོང་དང་རྒྱ་ནག་ནས་ཐོན་པའི་ཤིང་རྩི་བཀྲག་མདངས་ཅན་ཞིག །སྤྱུར་མཁན་གྱི་མཆན་) ནང་འབྲས་གང་འཁྱེར་ཡོང་བ་མཐོང་སྐབས་ངའི་སེམས་ནང་དགའ་སྣང་སྐྱེས་བྱུང་། བུ་མོ་དེས་འབྲས་སྣོད་ཀྱི་ཁེབ་གཙོད་བཤུས་ནས་ངེད་གཉིས་ཀྱི་ཐོར་བའི་ནང་བླུགས་འགོ་བཙུགས།

Again I noticed her strange left hand with its six fingers. Any other girl would have tried to keep that hand hidden, but this girl made no effort to do so. If anything, she seemed to use that hand more than her other one when she served us. The extra little finger always stuck out from the hand, as if inviting comment.

ཡང་བསྐྱར་ངས་བུ་མོ་དེའི་མཛུབ་མོ་དྲུག་ཅན་གྱི་ལག་པ་གཡོན་མ་ཁྱད་མཚར་དེར་དོ་སྣང་བྱུང་། བུ་མོ་གཞན་ཚོ་ཡིན་ན། ལག་པ་དེ་སྦས་སྐུང་གིས་གཞན་གྱིས་མ་མཐོང་བའི་ཐབས་ཤེས་གང་ཐུབ་བྱེད་ངེས་ཡིན་རུང་། བུ་མོ་འདིས་དེ་འདྲ་གང་ཡང་མ་བྱས་པར་མ་ཟད། ད་དུང་ངེད་གཉིས་ལ་ཞབས་ཕྱི་ཞུ་སྐབས། མཛུབ་དྲུག་ཅན་གྱི་ལག་པ་དེ་ལག་པ་གཞན་དེ་ལས་བེད་སྤྱོད་མང་བ་གཏོང་གི་ཡོད་པ་ལྟ་བུར་སྣང་། དེར་བརྟེན་ཁོང་གི་མཛུབ་མོ་ཐོལ་བ་དེ་ནི། འགྲུག་བརྡ་ལྟ་བུར་ལག་པ་ནས་ཟུར་དུ་ཀེ་རེར་མངོན་ཡོད་གིན་འདུག །

The hand fascinated me so much that I kept my eyes on

it and soon forgot to eat. After a while the hand looked blurry. And then everything else began to look blurry. The last thing I remembered was the sight of Tokubei shaking his head, as if trying to clear it.

ལག་པ་དེས་ངའི་ཡིད་དབང་མེད་དུ་འཕྲོག་སྐབས། ངས་མིག་གིས་གཡོ་བ་མེད་པར་དེ་ལ་ཅེར་ཞིང་། གང་ཙམ་ནས་ཟས་བཟའ་རྒྱུ་འང་བརྗེད་པར་གྱུར་འདུག །དུས་ཚོད་གང་ཙམ་སོང་རྗེས་ལག་པ་དེ་རབ་བེ་རིབ་བེར་གྱུར། དེ་ནས་ཚང་མ་རབ་བེ་རིབ་བེར་གྱུར། མཐའ་མ་ངའི་དྲན་ཡུལ་དུ་ཡོད་པ་ནི། ཏོ་ཀུ་བྷེས་དྲན་པ་གསལ་ཙམ་ཡོང་ཆེད་རང་གི་མགོ་བོ་དཀྲུག་དཀྲུག་བྱེད་བཞིན་པའི་སྣང་ཚུལ་དེ་རེད།

When I opened my eyes again, I knew that time had passed, but not how much time. My next thought was that it was cold. It was not only extremely cold but damp.

ངས་ཡང་བསྐྱར་མིག་ཕྱེ་ནས་བལྟ་དུས། དུས་ཚོད་གང་ཙམ་འདས་ཟིན་པ་ཤེས་ཀྱང་། ཡང་སྙིང་དུས་ཚོད་ག་ཚོད་སོང་མིན་མ་ཤེས། ངའི་ཤེས་ཚོར་གཉིས་པ་ནི་འཁྱགས་སྣང་བྱུང་བ་དེ་རེད། དེ་ནི་ཤིན་ཏུ་འཁྱགས་པའི་སྣང་བ་ཙམ་མ་ཡིན་པར་རློན་པ་ཡིན་པའི་སྣང་བ་ཞིག་རེད།

I rolled over and sat up. I reached immediately for my swords and found them safe on the ground beside me. On the ground? What was I doing on the ground? My last memory was of staying at an inn with a merchant called Tokubei.

ངས་སྒྲེ་ལོག་བརྒྱབ་སྟེ་ཡར་ཅོག་ཅོག་བྱས། ང་ལ་ང་རང་གི་རལ་གྲི་དེ་ལམ་སེང་ལག་ཏུ་ཐེབས་ཤིང་། དེ་ནི་ངའི་འཁྲིས་ཀྱི་སའི་སྟེང་དུ་སྐྱོན་གང་ཡང་མེད་པར་གནས་འདུག །ཅི། སའི་སྟེང་དུ། ངས་སའི་སྟེང་དུ་གནས་དོན་གང་ཡིན་ནམ། ངའི་མཐའ་མཇུག་གི་དྲན་འཆར་ལྟར་ན། ང་རང་འགྲུལ་ཁང་ཞིག་གི་ནང་དུ་མིང་ལ་ཏོ་ཀུ་བྷེ་ཞེས་པའི་ཚོང་པ་ཞིག་གི་མཉམ་དུ་བསྡད་ཡོད།

The thought of Tokubei put me into a panic. I was his bodyguard, and instead of watching over him, I had fallen asleep and had awakened in a strange place.

ཏོ་ཀུ་བྷེ་དྲན་པ་དེས་ང་རང་འཇིགས་དངངས་ཀྱི་ནང་དུ་བསྐྱུལ་བྱུང་། དེ་ནི། ང་རང་ཁོང་གི་སྐུ་སྲུང་བ་ཞིག་ཡིན་པའི་ཆ་ནས། ཁོང་ལ་སྲུང་སྐྱོབས་བྱེད་རྒྱུའི་ཚབ་ཏུ་ང་རང་གཉིད་ལ་ཤོར་བ་དང་། ས་ཆ་ཁྱད་མཚར་ཞིག་ཏུ་གཉིད་ལས་སད་པས་རེད།

I looked around frantically and saw that he was lying on the ground not far from where I was. Had he been killed?

ངས་སྐྱོ་འཚུབ་འཚུབ་དང་ཉེ་འཁོར་དུ་མིག་སྒྱུལ་བྱས་པས། ཁོང་ཡང་ང་དང་ཐག་མི་རིང་བའི་ས་ལ་གྱེལ་ཡོད་པ་མཐོང་བྱུང་། ཁོང་བསད་མེད་དམ།

I got up shakily, and when I stood up, my head was swimming. But my sense of urgency gave some strength to my legs. I stumbled over to my employer and to my great relief found him breathing—breathing heavily, in fact.

ང་གདར་གསིག་གསིག་དང་ཡར་ལངས། ང་ཡར་ལངས་སྐབས་མགོ་ཡོམ་འཁོར་ཡང་། ཛ་དྲག་གི་གནས་ཚུལ་བྱུང་བའི་ཚོར་བས་ངའི་རྐང་པར་ནུས་སྟོབས་ཐུན་བུ་བྱིན། ང་རང་ཕར་འགྲོ་སྐབས་ངའི་སྒྲིན་བདག་གི་ཐོག་ཏུ་ཁ་སྦུག་ཏུ་གྱེལ། ངའི་སེམས་པ་དགའ་འོས་པ་ཞིག་ལ། ངས་ངའི་སྒྲིན་བདག་གིས་ད་དུང་དབུགས་འབྱིན་རྔུབས་བྱེད་བཞིན་པ་མཐོང་བྱུང་། དོན་དངོས་སུ་ཤུར་སྒྲ་དང་བཅས་དབུགས་འབྱིན་རྔུབས་བྱེད་ཀྱི་འདུག

When I shook his shoulder, he grunted and finally opened his eyes. “Where am I?” he asked thickly.

ངས་ཁོང་གི་དཔུང་པ་ནས་དཀྲུག་དཀྲུག་བྱེད་སྐབས། ཁོང་གི་ཁ་ནས་ངུར་སྐད་གྲགས་ཤིང་། ཐ་མ་མིག་གཉིས་གདངས།"ང་ག་པར་སླེབས་ཡོད་དམ།"ཞེས་རྫོངས་ཚོད་ཚོད་དང་དྲིས།

It was a reasonable question. I looked around and saw that we had been lying in a bamboo grove. By the light I guessed that it was early morning, and the reason I felt cold and damp was that my clothes were wet with dew.

དེ་ནི་རྒྱུ་མཚན་དང་ལྡན་པའི་དྲི་བ་ཞིག་རེད། ངས་ཉེ་འཁོར་དུ་བལྟ་སྐབས། ངེད་གཉིས་སྨྱུག་མའི་ཚལ་ཞིག་གི་ནང་ཉལ་ཡོད་པར་མཐོང་། ཉི་མའི་འོད་ལས་ངས་དུས་ཚོད་ནི། ཞོགས་པ་སྔ་པོ་ཡིན་པར་ཤེས་ཤིང་། ང་རང་འཁྱགས་སྣང་དང་རློན་པ་ཡིན་པའི་སྣང་བ་འབྱུང་དོན་ནི། ངའི་གྱོན་གོས་ཟིལ་པས་བརླན་པས་རེད་འདུག །

“It’s cold!” said Tokubei, shivering and climbing unsteadily to his feet. He looked around slowly, and his eyes became wide with disbelief. “What happened? I thought we were staying at an inn!”

“དེ་འདྲའི་གྲང་བ་ལ་”ཏོ་ཀུ་བྷེས་འདར་ཁྱུག་ཁྱུག་དང་། ཁྱོར་སིག་སིག་དང་ཡར་ལངས་ཏེ་དེ་ལྟར་བཤད་ཅིང་། དེ་ནས་ག་ལེར་ཉེ་འཁོར་དུ་བལྟས། ཁོང་རང་གིས་གང་མཐོང་བར་ཡིད་མ་ཆེས་པའི་དབང་གིས་མིག་གཉིས་ཆེན་པོར་གདངས་ཏེ་”གནས་ཚུལ་ག་རེ་བྱུང་བ་རེད། ངའི་བསམ་པར་ངེད་གཉིས་འགྲུལ་ཁང་ཞིག་གི་ནང་བསྡད་ཡོད་དྲན་གྱི་འདུག”ཅེས་ཟེར།

His words came as a relief. One of the possibilities I had considered was that I had gone mad and that the whole episode with the inn was something I had imagined. Now I knew that Tokubei had the same memory of the inn. I had not imagined it.

ཁོང་གི་སྐད་ཆ་དེ་ངའི་སེམས་ངལ་སངས་བྱེད་དུ་གྱུར། གང་ཡིན་ཟེར་ན་ངས་རང་གི་སེམས་ནང་འགྲུལ་ཁང་དང་འབྲེལ་བའི་གནས་ཚུལ་གང་འཆར་བ་རྣམས། རང་ཉིད་སྨྱོ་བའི་དབང་གིས་བློ་བཟོ་བྱས་པའི་གནས་ཚུལ་ཞིག་ཡིན་སྲིད་པར་བསམ་མོད། ད་ཆ་ཏོ་ཀུ་བྷེ་ལ་ཡང་དྲན་འཆར་གཅིག་མཚུངས་སུ་ཡོད་པ་དེས། ངས་གང་དྲན་པ་རྣམས་རང་གིས་བློ་བཟོ་བྱས་པ་ཞིག་མ་ཡིན་པའི་བདེན་དཔང་དུ་གྱུར།

But why were we out here on the cold ground, instead

of on comfortable mattresses in the inn?

འོན་ཀྱང་། ངེད་གཉིས་འགྲུལ་ཁང་གི་བདེ་ཞིང་འབོལ་བའི་ཉལ་གདན་ཐོག་མ་ཉལ་བར། ས་ཆ་གྲང་མོ་འདིའི་ཐོག་ཉལ་དོན་ག་རེ་ཡིན་ནམ།

"They must have drugged us and robbed us," said Tokubei. He turned and looked at me furiously. "A fine bodyguard you are!"

"དེ་ཚོས་ངེད་གཉིས་ལ་བཟི་སྨན་སྤྲད་དེ་འཕྲོག་བཅོམ་བྱས་པར་ཐག་ཆོད་"ཅེས་ཏོ་ཀུ་བྷེས་དེ་ལྟར་བཤད་ཅིང་། དེ་ནས་ཁ་ཕྱིར་འཁོར་ནས་ང་ལ་སྡང་མིག་བལྟ་བཞིན་"ཁྱེད་རང་སྐུ་སྲུང་བ་ཡག་པོ་ཞིག་རེད་ཨང་"ཟེར།

There was nothing I could say to that. But at least we were both alive and unharmed. "Did they take all your money?" I asked.

དེ་ལ་ང་ནི་ཅི་ཟེར་འདི་ཟེར་མི་འདུག །འོན་ཀྱང་མ་མཐར་ཡང་ངེད་གཉིས་ཀ་གསོན་པོ་ཡིན་པར་མ་ཟད། རྨས་སྐྱོན་གང་ཡང་བྱུང་མེད་པས། ངས"ཁོང་ཚོས་ཁྱེད་རང་གི་དངུལ་ ཚང་མ་འཁྱེར་འདུག་གམ"ཞེས་དྲིས།

Tokubei had already taken his wallet out of his sash and was peering inside. "That's funny! My money is still here!"

ཏོ་ཀུ་བྷེས་སྔོན་ཚུད་ནས་རང་གི་སྐེད་འཆིང་གི་ནང་ནས་སྒྲ་ཁུག་ཕྱིར་བཏོན་ཟིན་ཏེ། ནང་ལོགས་སུ་ཞིབ་ལྟ་བྱས་ཏེ།"ཨྱཱ། དེ་འདྲའི་ཁྱད་མཚར་བ་ལ། ངའི་དངུལ་ཚང

མ་ད་དུང་འདུག”ཅེས་ཟེར།

This was certainly unexpected. What did the innkeeper and his strange daughter intend to do by drugging us and moving us outside?

དེ་ནི་བསམ་ཡུལ་ལས་ཐད་དེ་འདས་པ་ཞིག་སྟེ། འགྲུལ་ཁང་གི་བདག་པོ་དེ་དང་། དེའི་བུ་མོ་ཁྱད་མཚར་དེས་ངེད་གཉིས་ལ་བཟི་སྨན་སྦྱར་ཏེ། ཕྱི་ལ་སྐྱུར་བའི་དམིགས་ཡུལ་ག་རེ་ཡིན་ནམ།

At least things were not as bad as we had feared. We had not lost anything except a comfortable night’s sleep, although from the heaviness in my head I had certainly slept deeply enough—and long enough too. Exactly how much time had elapsed since we drank wine with our host?

མ་མཐར་ཡང་། གནས་ཚུལ་ནི་ངེད་གཉིས་ཀྱིས་ཞེད་སྣང་བྱས་པ་ལྟ་བུའི་སྡུག་པོ་བྱུང་མི་འདུག །ངེད་གཉིས་ཀྱི་བདེ་ཞིང་སྐྱིད་པའི་མཚན་མོའི་གཉིད་ཅིག་མ་གཏོགས་གཞན་གང་ཡང་བོར་བརླགས་སོང་མེད་ཅིང་། དོན་དངོས་སུ་ང་རང་གི་མགོ་བོ་ད་དུང་ཡང་ལྗིད་ཏིག་ཏིག་ཡིན་ཚུལ་ལ་བསམས་ན། རང་ཉིད་གཉིད་ལྗིད་པོ་ཞིག་དང་དུས་ཡུན་རིང་པོ་ཞིག་ལའང་ཁུག་ཡོད་པ་ཤེས་ཐུབ། འོ་ན། ངེད་གཉིས་ཀྱིས་གནས་པོའི་ས་ནས་ཨ་རག་བཏུང་པ་ནས་ད་བར། ཡང་སྙིང་དུས་ཚོད་ག་ཚོད་ཕྱིན་ཡོད་དམ།

All we had to do now was find the highway again and continue our journey. Tokubei suddenly chuckled. “I didn’t even have to pay for our night’s lodging!”

ད་ཆ་ངེད་གཉིས་ཀྱིས་བསྒྲུབ་དགོས་པའི་ལས་ནི། ཡང་བསྐྱར་རྒྱ་ལམ་བཙལ་ཏེ་འགྲུལ་བཞུད་ཀྱི་སུམ་ཐུད་རྒྱུ་དེ་རེད། ཏོ་ཀུ་ཧྲེས་གློ་བུར་དུ་ཆིག་དགོད་བྱས་ཏེ་"ངས་གདང་ནུབ་ཀྱི་གནས་གླ་ཡང་སྤྲོད་དགོས་མ་བྱུང་"ཞེས་ཟེར།

As we walked from the bamboo grove, I saw the familiar clump of bamboo shoots, and we found ourselves standing in the same clearing again. Before our eyes was the thatched house. Only it was somehow different. Perhaps things looked different in the daylight than at dusk.

ངེད་གཉིས་སྨྱུག་མའི་ཚལ་ནས་ཕྱིར་ཐོན་འགྲོ་སྐབས། ངས་སྔོན་མ་མཐོང་བ་དང་འདྲ་བའི་སྨྱུག་མའི་སྨྱུ་གུའི་ཚོགས་མཐོང་ཞིང་། དེ་ནས་སྐྱོད་སྐབས་སྔོན་མའི་ས་ཆ་ཁོད་ཡངས་པོ་དེ་ཡང་བསྐྱར་མཐོང་བྱུང་། ངེད་གཉིས་ཀྱིས་རྩྭས་ཐོག་ཁེབ་བྱས་པའི་ཁང་པ་དེར་ལྟ་སྐབས། ཁང་པ་དེ་སྔར་དང་ཐྭན་བུའི་མི་འདྲ་བར་མཐོང་བྱུང་། གཅིག་བྱས་ན་དངོས་པོ་ཞིག་ས་སྲོད་ཀྱི་དུས་སུ་མཐོང་བ་དང་། ཉིན་མོར་མཐོང་བ་གཉིས་ལ་མཐོང་ཚུལ་མི་འདྲ་བ་འབྱུང་སྲིད།

But the difference was more than a change of light. As we approached the house slowly, like sleepwalkers, we saw that the thatching was much darker. On the previous evening

the thatching had looked fresh and new. Now it was dark with age. Daylight should make things appear brighter, not darker. The plastering of the walls also looked more dingy.

འོན་ཀྱང་། ཁྱད་པར་ནི་འོད་ཀྱི་འགྱུར་ལྡོག་ལས་ལྷག་པ་ཞིག་རེད་འདུག །དེ་ཡང་ངེད་གཉིས་གཉིད་ལངས་བརྒྱབ་པའི་མི་ལྟར་ག་ལེར་ཁང་པའི་འགྲམ་དུ་སྙོད་སྐབས། ངེད་གཉིས་ཀྱིས་རྩྭ་ཐོག་ནི་སྔར་ལས་ཧ་ཅང་གིས་ནག་ཏུ་སོང་འདུག་པར་མཐོང་། མདང་ནུབ་རྩྭ་ཐོག་དེ་དཀར་ལ་སོས་པ་ཡིན་པར་མངོན་ཞིང་། ད་ཆ་ཡུན་རིང་སོང་བའི་རྩྭ་ལྟར་ནག་ལ་སྙིང་པར་གྱུར་འདུག །ཉི་འོད་ཀྱིས་དངོས་པོ་ཞིག་དཀར་ཆ་ཇེ་ཆེར་གཏོང་བ་ལས་ཇེ་ནག་ཏུ་གཏོང་བ་མི་སྲིད། ད་དུང་རྩིག་པའི་ཞལ་ལའི་མདོག་ཀྱང་ཇེ་ནག་ཏུ་སོང་བ་ལྟར་སྣང་།

Tokubei and I stopped to look at each other before we went closer. He was pale, and I knew that I looked no less frightened. Something was terribly wrong. I loosened my sword in its scabbard.

ངེད་གཉིས་ཁང་པའི་འཁྲིས་སུ་མ་སླེབས་གོང་ཏོ་ཀུ་བྷེ་དང་ངས་འགྲོ་མཚམས་བཞག་སྟེ། ཕན་ཚུན་ལ་བལྟས། ཁོང་གི་གདོང་ནི་སྐྱ་བོར་གྱུར་འདུག་ཅིང་། ངས་ང་རང་ཡང་འཇིགས་སྣང་སྐྱེ་ཚད་ཁོང་ལས་ཉུང་བ་མེད་པ་ཤེས། གང་ལྟར་ཤིན་ཏུ་གྲ་མ་འགྲིག་པ་ཞིག་བྱུང་ཡོད་སྐབས། ངས་རལ་གྲི་ཤུབས་ནང་ལྷུག་ཏུ་བཏང་སྟེ་བཏོན་ཆོག་ཆོག་བྱས།

We finally gathered the courage to go up to the house. Since Tokubei seemed unable to find his voice, I spoke out. “Is anyone there?”

མཐར་ངེད་གཉིས་ལ་བློ་ཁོག་སྙེད་དེ་ཁང་པའི་སྒོ་འགྲམ་དུ་ཕྱིན། ཏོ་ཀུ་བྷེ་ནི། སྐད་ཀྱང་མི་ཐོན་པ་ལྟ་བུར་གྱུར་སྣང་བས། ངས་”བཞུགས་མཁན་ཨེ་ཡོད”ཅེས་བོས།

After a moment we heard shuffling footsteps and the front door slid open. The face of an old woman appeared. “Yes?” she inquired. Her voice was creaky with age.

ཡུད་ཙམ་སོང་རྗེས་ངེད་གཉིས་ཀྱིས་ཤུད་འགྲོས་བྱེད་པའི་གོམ་སྒྲ་ཐོས་ཤིང་། མདུན་སྒོ་ཕྱེ་ནས་བུད་མེད་རྒད་མོ་ཞིག་ཕྱིར་ཐོན་ནས་”ལགས་”ཞེས་དྲི་བཅད་བྱུས། ཁོང་གི་སྐད་གདངས་ནི་རྒས་པའི་དབང་གིས་འཛེར་སྒྲ་ཆེ།

What set my heart pounding with panic, however, was not her voice. It was the sight of her left hand holding on to the frame of the door. The hand was wrinkled and crooked with the arthritis of old age—and it had six fingers.

ངའི་སྙིང་ཁ་འཇིགས་ཤིང་དངངས་པའི་དབང་གིས་འཕགས་ལྡིང་དྲག་ཏུ་བྱེད། དེ་ནི་རྒད་མོ་དེའི་སྐད་གདངས་འཛེར་བའི་རྐྱེན་གྱིས་མ་ཡིན་པར། སྒོའི་ཕྱི་སྒྲོམ་ལ་འཛུས་པའི་ཁོང་གི་ལག་པ་གཡོན་མ་དེ་མཐོང་བས་རེད། ལག་པ་དེ་ནི་ལོ་ན་རྒས་དུས་ཐོགས་པའི་གྲུམ་བུའི་ནད་ཀྱིས་ཀྱག་ཀྱོག་ཆགས་ཤིང་། གཉེར་མས་ཁེངས་པར་མ་ཟད། དེ་ལ་མཛུབ་མོ་དྲུག་འདུག །

I heard a gasp beside me and knew that Tokubei had noticed the hand as well.

ངས་ངའི་འཁྲིས་ནས་དངངས་པའི་སྒྲ་ཞིག་ཐོས་ཤིང་། དེ་ནི་ཏོ་ཀུ་བྷེས་ཀྱང་རྒད་མོའི་ལག་པར་དོ་སྣང་བྱུང་བ་ལས་བྱུང་བ་ཞིག་ཡིན་པར་ཤེས།

The door opened wider and a man appeared beside the old woman. At first I thought it was our host of the previous night. But this man was much younger, although the resemblance was strong. He carried himself straighter and his hair was black, while the innkeeper had been grizzled and slightly bent with age.

སྒོ་དེ་རྒྱ་ཆེ་ཙམ་ཕྱེ་བ་དང་། རྒད་མོ་དེའི་འགྲམ་དུ་མི་ཞིག་ལངས་ཡོད་པ་མཐོང་ཞིང་། ཐོག་མར་ངའི་སེམས་ནང་དེ་ནི་མདང་ནུབ་ཀྱི་གནས་པོ་དེ་རེད་དྲན། འོན་ཀྱང་ཁོང་གཉིས་ཐེ་ཙམ་གྱིས་འདྲ་ནའང་། ད་ལྟ་མཐོང་བའི་མི་འདི་ནི། མདང་ནུབ་མཐོང་བའི་གནས་པོ་ལས་གཞོན་ཉམས་ཤིན་ཏུ་དོད་པ་འདུག །ཁོང་གི་ལུས་པོ་འཕྲོང་ལ། སྐྲ་ནག་པོ་ཡིན་པ་དང་། གནས་པོ་ནི་སྐྲ་མདོག་སྐྱ་ལ། ལོ་ན་རྒས་པའི་དབང་གིས་སྒོད་སྒུར་ཙམ་རེད།

"Please excuse my mother," said the man. "Her hearing is not good. Can we help you in some way?"

མི་དེས་"ངའི་ཨ་མ་ལགས་ལ་དགོངས་ཡང་གནང་རོགས། ཁོང་གི་སྙན་ཅོག་གིས་ཡག་པོ་རང་གསན་ཐུབ་ཀྱི་མེད། ངེད་ཚོས་ཕྱག་རོགས་ག་རེ་ཞུ་དགོས་པ་

འདུག་གམ་”ཟེར།

Tokubei finally found his voice. “Isn’t this the inn where we stayed last night?”

ཧྥོ་ཀུ་ནྷེས་གཞི་ནས་རང་ཉིད་ཀྱི་སྐད་ རྙེད་པ་ལྟར། “འགྲུལ་ཁང་འདི་མདང་ནུབ་ངེད་གཉིས་སྡོད་ས་དེ་མ་རེད་དམ།”ཞེས་དྲིས།

The man stared. “Inn? We are not innkeepers here!”

མི་དེས་འབུར་ཚུགས་སུ་ལྟ་བཞིན་”འགྲུལ་ཁང་ཨེ། ང་ཚོ་འདིར་འགྲུལ་ཁང་གི་བདག་པོ་མིན་”ཟེར།

“Yes, you are!” insisted Tokubei. “Your daughter invited us in and served us with wine. You must have put something in the wine!”

“རེད། ཁྱེད་རང་རེད། ཁྱེད་ཀྱི་བུ་མོས་ངེད་གཉིས་ལ་བསུ་བ་ཞུས་ཏེ་ཨ་རག་བཏེགས་བྱུང་། ཁྱེད་ཚོས་ཨ་རག་ནང་གཅིག་ བླུགས་པར་ཐག་ཆོད་”ཅེས་ཧྥོ་ཀུ་ནྷེས་ཨུ་ཚུགས་ངང་བཤད།

The man frowned. “You are serious? Are you sure you didn’t drink too much at your inn and wander off?”

མི་དེས་ཁྲོ་གཉེར་བསྡུ་བཞིན་དུ་”ཁྱེད་རང་དོ་དོ་ཧན་ཧན་ཡིན་ནམ། ཁྱེད་རང་སོ་སོའི་འགྲུལ་ཁང་ནང་ཨ་རག་འཐུང་རྒྱུ་མང་དྲགས་ཏེ། རང་ཚུགས་མ་ཟིན་པར་ཕྱི་ལ་

འབྲུམས་ཡོང་བ་ཞིག་མིན་པའི་ངེས་པ་རྙེད་ཀྱི་འདུག་གམ"ཞེས་བཤད།

“No, I didn’t drink too much!” said Tokubei, almost shouting. “I hardly drank at all! Your daughter, the one with six fingers on her hand, started to pour me a second cup of wine . . .” His voice trailed off, and he stared again at the left hand of the old woman.

"མེད། ངས་ཨ་རག་མང་ཐལ་སོང་བ་བཏུང་མེད། "ཏོ་ཀུ་ཧྤེས་སྐད་ཆེན་པོས་བཤད། "ངས་ཏོག་ཙམ་ལས་བཏུང་མེད། ཁྱེད་ཀྱི་བུ་མོ། ལག་པར་མཛུབ་མོ་དྲུག་ཡོད་པའི་བུ་མོ་དེས། ང་ལ་ཨ་རག་ཕོར་པ་གཉིས་པ་དེ་བླུགས་འགོ་རྩོམ་དུས……"ཁོང་གི་སྐད་ཤུགས་ཇེ་ཆུང་དུ་སོང་ཞིང་། རྒད་མོའི་ལག་པ་གཡོན་མར་ཡང་བསྐྱར་ཅེར།

“I don’t have a daughter,” said the man slowly. “My mother here is the one who has six fingers on her left hand, although I hardly think it polite of you to mention it.”

མི་དེས་"ང་ལ་བུ་མོ་མེད། ངས་ཁྱེད་ཀྱིས་མཛུབ་དྲུག་གི་སྐོར་གསུངས་པ་འདི། ཡ་རབས་ཀྱི་བྱེད་སྟངས་ཤིག་ཏུ་ངོས་འཛིན་དཀའ་ཡང་། འདིར་བཞུགས་པའི་ངའི་ཨ་མ་ལགས་ནི། ཕྱག་ལ་ཕྱག་མཛུབ་དྲུག་ཡོད་མཁན་ཞིག་རེད།"ཅེས་དལ་བུར་སྨྲས།

“I’m getting dizzy,” muttered Tokubei, and began to totter.

"ང་མགོ་ཡོམ་འཁོར་གྱི་འདུག"ཏོ་ཀུ་ཧྤེས་ཤུབ་བུར་སྨྲས་པ་དང་འཁྱིལ་ལུས་

པོ་ཁྲར་ཁྲོར་བྱེད་འགོ་ཚུགས།

"I think you'd better come in and rest a bit," the man said to him gruffly. He glanced at me. "Perhaps you wish to join your friend. You don't share his delusion about the inn, I hope?"

"ངས་བལྟས་ན། ཁྱེད་རང་ནང་དུ་ཕེབས་ནས་ངལ་ཧ་ཅང་སོས་ན་ལེགས་"མི་དེས་ངག་རྩུབ་མོས་དེ་ལྟར་བཤད་པ་དང་འབྲེལ་ང་ལ་ལྟ་ཙམ་བྱས་ཏེ། "གཅིག་བྱས་ན་ཁྱེད་རང་ཡང་ཁྱེད་ཀྱི་གྲོགས་པོའི་མཉམ་དུ་ཕེབས་འདོད་ཡོད་ཤས་ཆེ། ཁྱེད་ཀྱིས། ཁོང་གི་འགྲུལ་ཁང་གི་སྐོར་ལ་འཁྲུལ་སྣང་གསུངས་པ་ལྟ་བུ་མི་གསུང་བར་ངས་རེ་བ་བྱེད་ཀྱི་ཡོད་"ཅེས་བཤད།

"I wouldn't presume to contradict my elders," I said carefully. Since both Tokubei and the owner of the house were my elders, I wasn't committing myself. In truth, I didn't know what to believe, but I did want a look at the inside of the house.

"ངས་རྒན་པར་དགག་པ་རྒྱག་ཆེད་ཨོ་ཚོད་བྱེད་ཀྱི་མིན་" ཏོ་ཀུ་བྷེ་དང་ཁང་བདག་གཉིས་ཀ་ང་ལས་ལོ་ན་ཆེ་བའི་ཆ་ནས་ངས་གཟབ་ནན་དང་སྐད་ཆ་དེ་བཤད། དེ་ནི་ངས་དམ་བཅའ་བ་ཞིག་མིན་ཏེ། དོན་དངོས་སུ་ངས་གང་ལ་ཡིད་ཆེས་བྱ་དགོས་མིན་ཤེས་ཀྱི་མེད། འོན་ཀྱང་ང་ལ་ཁང་པའི་ནང་དུ་ལྟ་རྒྱུའི་འདོད་པ་བྱུང་།

The inside was almost the same as it was before but the differences were there when I looked closely. We entered the same room with the alcove and the pair of painted doors. The vase I had admired was no longer there, but the doors showed the same landscapes painted by a master. I peered closely at the pictures and saw that the colors looked faded. What was more, the left panel, the one depicting a winter scene, had a long tear in one corner. It had been painstakingly mended, but the damage was impossible to hide completely.

ནང་ལོགས་སུ་སྔོན་མ་དང་ཧ་ལམ་གཅིག་པ་ལྟ་བུར་འདུག་ཀྱང་། ངས་ཞིབ་ཚགས་པོས་ལྟ་སྐབས་མི་འདྲ་ས་གང་ཡོད་པ་མཐོང་གི་འདུག །དེ་ཡང་དེད་ཚོ་སྔུག་ཁང་དང་། རི་མོ་ཅན་གྱི་སྒོ་གཉིས་ཡོད་པའི་ཁང་པ་དེ་རང་གི་ནང་དུ་འཛུལ་ཞིང་། ངས་བསྟུགས་བརྗོད་བྱེད་སའི་བུམ་པ་དེ་ནི་མཐོང་སར་མི་འདུག་ཀྱང་། སྒོའི་རི་མོ་ནི། དེ་སྔོན་མཐོང་བའི་ཡུལ་ཞིག་གི་ལྗོངས་བཀོད་རི་མོ་བ་མཁས་པས་བྲིས་པ་དེ་རང་རེད་འདུག །ངས་རི་མོ་དེར་ཞིབ་ཚགས་པོས་ལྟ་སྐབས་དེའི་ཚོན་མདངས་ཞན་དུ་སོང་བ་མཐོང་བྱུང་། ད་དུང་མི་འདྲ་ས་ཆེན་པོ་ཞིག་ནི། སྒོ་བང་གཡོན་མ་སྟེ། ཡུལ་ཞིག་གི་དགུན་དུས་ཀྱི་རྣམ་པ་མཚོན་པའི་ལྗོངས་བཀོད་རི་མོ་དེའི་ཟུར་ཞིག་ཏུ་རལ་སྐྱོན་རིང་པོ་ཞིག་བྱུང་འདུག་ཅིང་། མ་གཞི་རལ་ཇོལ་དེར་ཞིབ་ཚ་དོད་པོས་ཉམས་གསོ་བྱས་འདུག་ཟུང་། རལ་སྐྱོན་ཡོངས་སུ་འགེབས་ཐུབ་པ་ཞིག་བཟོ་རྒྱུ་ནི་མི་སྲིད་པ་རེད་འདུག །

Tokubei saw what I was staring at and he became even paler. At this stage we had both considered the possibility that a hoax of some sort had been played on us. The torn screen convinced Tokubei that our host had not played a joke: The owner of a valuable painting would never vandalize it for a trivial reason.

ཏོ་ཀུ་བྷེས་ངས་གང་ལ་ལྟ་བཞིན་ཡོད་པ་མཐོང་རྗེས། ཁོང་གི་གདོང་དེ་བས་ཀྱང་སྐྱ་བར་གྱུར་སོང་། གནས་ཚུལ་གྱི་འཕེལ་རིམ་འདིར་སླེབས་དུས། ངེད་གཉིས་ཀྱི་ཐོག་སྒྱུ་ཐབས་ཀྱི་རིགས་ཤིག་བཀོལ་ཡོད་ངེས་པར་ངེད་གཉིས་ཀས་བསམ་དགོས་བྱུང་། རྩ་ཆེའི་རི་མོའི་བདག་པོ་ཞིག་གིས། ཚོ་གང་ཡང་མེད་ པ་ཞིག་རྒྱུ་མཚན་དུ་བྱས་ཏེ། དེ་འདྲ་བརླག་གཏོར་བ་གཏན་ནས་མི་སྲིད་པའི་དབང་གིས། རལ་སྐྱོན་ཅན་གྱི་རི་མོ་དེ་མཐོང་བ་ལས་ཏོ་ཀུ་བྷེས་ཁང་བདག་གིས་རང་ཉིད་ལ་རྩེད་མོ་རྩེས་མེད་པར་ངེས་པ་རྙེད།

As for me, I was far more disturbed by the sight of the sixth finger on the old woman's hand. Could the young girl have disguised herself as an old crone? She could put rice powder in her hair to whiten it, but she could not transform her pretty straight fingers into old fingers twisted with arthritis. The woman here with us now was genuinely old, at least fifty years older than the girl.

ང་ལ་མཚོན་ན། མཛུབ་མོ་དྲུག་ཅན་གྱི་རྒད་མོ་དེ་མཐོང་བས་སེམས་པ་ཟང་ཟིང་

ད་གྲུར། བུ་མོ་གཞོན་ནུ་དེས་རང་ཉིད་རྒད་མོ་ཞིག་ཏུ་བརྗུས་པ་ཨེ་ཡིན། བུ་མོ་དེས་སྒྲ་ལ་འབྲས་ཕྱེ་བྱུག་སྟེ་དཀར་པོ་བཟོ་ཐུབ་ངེས་ཡིན་རུང་། ཁོང་གིས་རང་གི་མཛེས་ལ་དྲང་བའི་མཛུབ་མོ་རྣམས་སྙེར་མས་ཁེངས་ལ་གྲུམ་ནད་དབང་གིས་ཀྱག་ཀྱོག་ཅན་ཞིག་ཏུ་རྗེ་ལྷར་བསྒྱུར་བར་ནུས། དེར་བརྟེན། མཐོང་སྣང་དུ་ཡོད་པའི་བུད་མེད་འདི་ནི། ངེས་པ་ཁོ་ནར་རྒད་མོ་ཞིག་སྟེ། ཉུང་མཐར་ཡང་བུ་མོ་དེ་ལས་ལོ་ན་ལྔ་བཅུས་རྒན་པ་ཞིག་གོ །

It was this same old woman who finally gave us our greatest shock. “It’s interesting that you should mention an inn, gentlemen,” she croaked. “My father used to operate an inn. After he died, my husband and I turned this back into a private residence. We didn’t need the income, you see.”

མཐའ་མ་སྔོན་མའི་བུ་མོ་དང་འདྲ་བའི་རྒད་མོ་དེས། ངེད་གཉིས་ཧ་ཅང་གིས་ཧ་ལས་ཤིང་ཧོན་འཐོར་དུ་བཅུག །ཁོང་གིས་འཛེར་སྒྲ་དང་བཅས་ཏེ"སྐུ་ཞབས་རྣམ་གཉིས་ཀྱིས། འགྲུལ་ཁང་གི་སྐོར་བཤད་པ་དེ་དོ་སྣང་འོས་པ་ཞིག་རེད། ངའི་ཕ་ལགས་ཀྱིས་འགྲུལ་ཁང་ཞིག་གཉེར་སྐྱོང་བ་རེད། ཁོང་གྲོངས་རྗེས་ང་དང་ངའི་ཁྱོ་བོས་དེ་འདིར་བསྐྱར་དུ་སྒེར་གཞིས་སུ་བསྒྱུར་བ་ཡིན། ཁྱེད་གཉིས་ཀྱིས་གཟིགས་གསལ་བཞིན། ངེད་ཚོར་ཁེ་འབབ་དགོས་གལ་མེད"ཅེས་ཟེར།

“Your . . . your . . . f-father?” stammered Tokubei.

"ཁྱེད་རང་གི······ཁྱེད་རང་གི···པ···ཕ་ལགས"ཏོ་ཀུ་བྷེས་ངག་དག་དིབ་དང་

བཤད།

"Yes," replied the old woman. "He was a ronin, forced to go into inn keeping when he lost his position. But he never liked the work. Besides, our inn had begun to acquire an unfortunate reputation. Some of our guests disappeared, you see."

"ལགས་རེད། ཁོང་ནི་རང་གི་ལས་གནས་བརླག་པའི་སྐབས་སུ། འགྲུལ་ཁང་མ་གཉེར་ཀ་མེད་བྱུང་བའི་མགོན་མེད་སྐྱེར་དམག་ཅིག་རེད། འོན་ཀྱང་ཁོང་ལས་ཀ་དེར་རྩ་བ་ནས་མཉེས་པོ་མེད། དེའི་ཐོག་ཏུ་སྐབས་ཉེས་པ་ཞིག་ལ་ང་ཚོའི་འགྲུལ་ཁང་ལ་མིང་ཆད་ངན་པ་ཞིག་བྱུང་ཡོད། ཁྱེད་གཉིས་ཀྱིས་གཟིགས་ཚོད་བཞིན། མགྲོན་པོ་ཁ་ཤས་མཐོང་རྒྱུ་མེད་པར་གྱུར་པ་རེད"ཅེས་རྒད་མོས་ལན་བཏབས།

Even before she finished speaking, a horrible suspicion had begun to dawn on me. Her father had been an innkeeper, she said, her father who used to be a ronin. The man who had been our host was a ronin-turned-innkeeper. Could this mean that this old woman was actually the same person as the young girl we had seen?

ཁོང་གིས་བརྗོད་མ་ཚར་གོང་ནས་ངའི་སེམས་ནང་འཇིགས་སྣང་ཆེ་བའི་དོགས་པ་མང་པོ་ཤར་བྱུང་། རྒད་མོས་བཤད་པ་ལྟར་ན། ཁོང་གི་པ་ལགས་འགྲུལ་ཁང་གི་བདག་པོ་ཡིན་པ་དང་། དེ་སྔོན་སྐྱེར་དམག་ཟུར་པ་བྱེད་མྱོང་བ་རེད། དེར་བརྟེན་ང

ཚོའི་གནས་པོ་ནི་སྨེར་དམག་ཟུར་པ་ཞིག་ནས་འགྲུལ་ཁང་གི་བདག་པོར་གྱུར་པ་ཞིག་རེད། དེ་ན་གནད་མོ་འདི། དོན་དངོས་སུ་ངེད་གཉིས་ཀྱིས་མཐོང་བའི་ཞོན་ནུ་མ་དེ་ཡིན་པར་སྙོན་གྱིན་མེད་དམ།

I sat stunned while I tried to absorb the implications. What had happened to us? Was it possible that Tokubei and I had slept while this young girl grew into a mature woman, got married, and bore a son, a son who was now an adult? If that was the case, then we had slept for fifty years!

མགོ་རྙོག་གི་མདུད་པ་བསངས་ཆེད་ང་རང་བསམ་གཞིགས་བྱེད་བཞིན་གྲོང་ངེས་ལུས། ང་ཚོར་གནས་ཚུལ་ག་རེ་བྱུང་བ་ཡིན་ནམ། བུ་མོ་གཞོན་ནུ་ཞིག་ནར་སོན་ཏེ་དར་མ་ཆགས་པ་དང་། གཉེན་སྒྲིག་བྱས་ཏེ་བུ་ཞིག་སྐྱེས། བུ་དེ་ད་ཆ་མི་རྒན་དུ་གྱུར་པ་བཅས་ཀྱི་དུས་ཡུན་དེའི་རིང་། ང་དང་ཏོ་ཀུ་བྷེ་གཉིས་གཉིད་ལ་ཤོར་བ་ཨེ་སྲིད་དམ། གལ་ཏེ་དེ་དངོས་བདེན་ཡིན་ཚེ། ངེད་གཉིས་ལོ་ངོ་ལྔ་བཅུའི་རིང་གཉིད་ཁུག་པ་རེད།

The old woman's next words confirmed my fears. "I recognize you now! You are two of the lost guests from our inn! The other lost ones I don't remember so well, but I remember you because your disappearance made me so sad. Such a handsome youth, I thought; what a pity that he should have gone the way of the others!"

སྐད་མོའི་སྐད་ཆ་རྗེས་མ་དེས་ངའི་འཇིགས་སྣང་ལ་བདེན་དཔང་བྱས། དེ་ཡང་སྐད་མོས་"ངས་ད་ལྟ་ཁྱེད་རང་ངོས་འཛིན་ཐུབ་སོང་། ཁྱེད་རང་ང་ཚོའི་འགྲུལ་ཁང་ནས་མགྲོན་པོ་གཉིས་བརླག་པ་དེའི་གྲས་རེད། བོར་བརླག་སོང་བའི་མི་གཞན་དེ་ངས་གསལ་པོ་དེ་ཙམ་དྲན་གྱི་མི་འདུག །ཁྱེད་རང་ངས་གསལ་པོར་དྲན་སོས་ཀྱི་འདུག །གང་ཡིན་ཟེར་ན། ཁྱེད་རང་གར་སོང་མེད་པར་གྱུར་པ་དེས་ང་རང་སེམས་པ་ཧ་ཅང་སྐྱོ་བྱུང་། ངའི་སེམས་ལ། གཞོན་པ་པོ་ཉམས་དོད་པོ་དེ། མི་གཞན་པ་དེ་ཚོ་འགྲོ་སར་སྐྱོད་དགོས་བྱུང་བ་སྙིང་རྗེ་ཨང་དྲན་བྱུང་"ཟེར།

A high wail came from Tokubei, who began to keen and rock himself back and forth. “I’ve lost fifty years! Fifty years of my life went by while I slept at this accursed inn!”

ཏོ་ཀུ་བྷེའི་ངག་ནས་སྨྱུ་ངན་གྱི་ཆོ་ངེ་དྲག་པོ་ཞིག་གྲགས་བྱུང་། ཁོས་ལུས་པོ་རྒྱབ་མདུན་གཉིས་སུ་ཁྱོར་བཞིན་དུ་"ངའི་ལོ་ངོ་ལྔ་བཅུ་ཐམ་པ་བརླག་སོང་། ངའི་མི་ཚེའི་ལོ་ངོ་ལྔ་བཅུ་ཐམ་པ་ང་དམོད་འོག་ཏུ་ཚུད་པའི་འདྲེ་ཁང་འདིའི་ནང་གཉིད་ལ་ཤོར་ཡུན་ནང་འདས་ཟིན་འདུག །ཀྱེ་ཧུད"ཅེས་འབོད།

The inn was indeed accursed. Was the fate of the other guests similar to ours? “Did anyone else return as we did, fifty years later?” I asked.

འགྲུལ་ཁང་དེ་དམོད་མོའི་འོག་ཏུ་ཚུད་ཅིང་། མགྲོན་པོ་གཞན་པའི་ལས་དབང་ཡང་ངེད་གཉིས་དང་གཅིག་པ་ཡིན་ནམ། "ལོ་ངོ་ལྔ་བཅུའི་རྗེས་སུ་ངེད་གཉིས་ལྟར།

ལོག་ཡོང་མཁན་གྱི་མི་བྱུང་སྔོང་ངམ" ཞེས་ངས་དྲིས།

The old woman looked uncertain and turned to her son. He frowned thoughtfully. “From time to time wild-looking people have come to us with stories similar to yours. Some of them went mad with the shock.”

རྒད་མོའི་གདོང་ལ་ངེས་གཏན་ཤོད་རྒྱུ་མེད་པའི་ཉམས་ཤིག་ཤར་ཏེ་རང་གི་བུ་ལ་ཕྱོགས། ཁོས་བསམ་གཞིགས་ཀྱི་སྣེར་མ་བསྡུས་ཏེ" དུས་ནས་དུས་སུ། ཁྱེད་གཉིས་ཀྱི་གནས་ཚུལ་དང་འདྲ་བའི་མི་ཁག་ཅིག་ངེད་ཚོའི་སར་ཡོང་གི་འདུག །དེ་ཚོའི་ནང་ནས་ཁག་ཅིག་ཧོན་འཐོར་ནས་སྨྱོ་འགྲོ་བའང་བྱུང་སོང་"ཟེར།

Tokubei wailed again. “I’ve lost my business! I’ve lost my wife, my young and beautiful wife! We had been married only a couple of months!”

ཏོ་ཀུ་བྷེས་ཡང་བསྐྱར་ཅོ་ངེ་བསྒྲགས" ཀྱེ་ཧུད། ངའི་ཚོང་ལས་བརླགས་སོང་། ངའི་མཛེས་ལ་ལོ་ན་གཞོན་པའི་བཟའ་ཟླ་བརླགས་སོང་། ངེད་གཉིས་གཉེན་སྒྲིག་བྱས་ཏེ་ཟླ་བ་རེ་ཟུང་ལས་ཕྱིན་མེད"ཅེས་ཟེར།

A gruesome chuckle came from the old woman. “You may not have lost your wife. It’s just that she’s become an old hag like me!

རྒད་མོས་འཇིགས་སུ་རུང་བའི་ཁྲེལ་དགོད་ཅིག་བྱས་པ་དང་འབྲེལ"ཁྱེད་རང་

གི་བཟའ་ཟླ་བརྟག་ཡོད་པ་མ་རེད། མོ་ང་ནང་བཞིན་གྱི་ཀད་མོ་མདོག་ཉེས་ཤིག་ཆགས་ཡོད་པ་ཅམ་རེད་"ཅེས་ཟེར།

That did not console Tokubei, whose keening became louder. Although my relationship with my employer had not been characterized by much respect on either side, I did begin to feel very sorry for him. He was right: He had lost his world.

དེས་ཧོ་ཀུ་ཧྲེར་སེམས་གསོ་ཐེབས་རྒྱུ་ལྟ་ཅི། ཁོང་གི་ཚོ་ངེ་དེ་བས་ཀྱང་ཆེ་བར་གྱུར། མ་གཞི་ང་དང་ངའི་སྤྱིན་བདག་དབར་གྱི་འབྲེལ་བ་དེ། ཕྱོགས་གཉིས་ཕན་ཚུན་གུས་བརྩི་དེ་ཙམ་གྱི་ཆེན་པོ་བྱེད་པའི་ཁྱད་ཆོས་དང་ལྡན་པ་ཞིག་མིན་ན་ཡང་། ཁོང་གི་གནས་སྟངས་དེ་འདྲར་གྱུར་པར་ང་རང་བློ་ཕམ་ཆེན་པོ་བྱུང་། ཁོང་གིས་གསུངས་པ་ལྟར། དངོས་གནས་ཁོང་གི་ཡོད་ཚད་བརྟག་པ་རེད།

As for me, the loss was less traumatic. I had left home under extremely painful circumstances and had spent the next three years wandering. I had no friends and no one I could call a relation. The only thing I had was my duty to my employer. Somehow, someway, I had to help him.

ང་ལ་མཚོན་ན། སེམས་སྡུག་བཟོ་ཚད་ཆུང་བ་ཡོད། དེ་ཡང་ང་རང་ཤིན་ཏུ་ཐབས་སྐྱོའི་གནས་སྟངས་ཀྱི་འོག་ནས་རང་ཁྱིམ་དང་ཁ་བྲལ་བ་དང་། དེ་རྗེས་ལོ་ངོ་གསུམ་གྱི་རིང་གང་སར་འཁྱམ་སྐྱོལ་བྱས། ང་ལ་གྲོགས་པོ་མེད་ལ་གཉེན་ཉེ་དུ་ཞེས་

འགོད་འོས་པ་སུ་ཡང་མེད། ང་རང་ལ་ཡོད་པ་ནི། རང་གི་སྨིན་བདག་ལ་ཞབས་འདེགས་ཞུ་རྒྱུ་དེ་ཁོ་ན་ཡིན། དེར་བརྟེན་ངས་གང་ལྟར་གང་ཐུབ་ཀྱིས་ཁོང་ལ་ཕྱག་རོགས་ཞུ་དགོས།

“Did no one find an explanation for these disappearances?” I asked. “Perhaps if we knew the reason why, we might find some way to reverse the process.”

ངས་“གར་སོང་མེད་པར་གྱུར་པའི་གནས་ཚུལ་འདིའི་རྒྱུ་རྐྱེན་ག་རེ་ཡིན་མིན་སུ་གང་གིས་ཀྱང་འགྲེལ་བརྗོད་བྱེད་ཐུབ་མེད་དམ། གཅིག་བྱས་ན། ང་ཚོས་རྒྱུ་མཚན་ག་རེ་ཡིན་མིན་ཤེས་ན། བར་ཆད་འདི་བཟློག་ཐབས་རྙེད་སྲིད་”ཅེས་བཤད།

The old woman began to nod eagerly. “The priestess! Tell them about the shrine priestess!”

རྒད་མོ་དེས་འཕྲལ་དུ་མགོ་བོ་ལྷོག་ལྷོག་བྱེད་བཞིན་“ཇོ་བཙུན་མ། ཁོང་ཚོར་དགོན་པའི་ཇོ་བཙུན་མའི་སྐོར་བརྗོད་དང་”ཟེར།

“Well,” said the man, “I’m not sure if it would work in your case. . . .”

མི་དེས་“ལགས་སོ། །དེས་ཁྱེད་ཚོའི་གནས་ཚུལ་ཐོག་ལ་ནུས་པ་ཐོན་མིན་ངས་ཤེས་ཀྱི་མེད་……”ཟེར།

“What? What would work?” demanded Tokubei. His

eyes were feverish.

ཧོ་ཀུ་རྣེས་"ག་རེ། ག་རེས་ནུས་པ་ཐོན་མིན་ཟེར་རམ།"ཞེས་འདྲི་བརྩད་བྱས། ཁོང་གི་མིག་གཉིས་བཙོད་བདེ་པོ་མེད་པ་ལྟར་སྣང་།

"There was a case of one returning guest who consulted the priestess at our local shrine," said the man. "She went into a trance and revealed that there was an evil spirit dwelling in the bamboo grove here. This spirit would put unwary travelers into a long, unnatural sleep. They would wake up twenty, thirty, or even fifty years later."

མི་དེས་"ཕྱིར་ལོག་བྱེད་ཐུབ་པའི་མགྲོན་པོ་ཞིག་བྱུང་སྲིད་ཡོད། ཁོང་གིས་ང་ཚོའི་ས་གནས་ཀྱི་དགོན་པའི་རྗེ་བཙུན་མར་སྐྱབས་འཇུག་ཞུས་པ་རེད། རྗེ་བཙུན་མ་མཆོག་སེམས་ཉིད་སྨྲོས་བྲལ་དུ་བཞུགས་ནས། སྨྱུག་མའི་ཚལ་འདིའི་ནང་གདོན་འདྲེ་གདུག་པ་ཅན་ཞིག་གནས་བཅས་ཡོད་པ་དང་། གདོན་དེས་དོགས་ཟོན་མེད་པའི་འགྲུལ་པ་རྣམས། རྒྱུན་ལྡན་མ་ཡིན་པའི་གཉིད་ཡུན་རིང་པོ་ཞིག་ཁུག་འཇུག་གི་ཡོད་པ་དེ་ཚོ་ལོ་ཉི་ཤུའམ། སུམ་ཅུ། ཐ་ན་ལོ་ལྔ་བཅུའི་རྗེས་སུ་གཞི་ནས་གཉིད་ལས་སད་ཀྱི་ཡོད་ལུགས་ལུང་བསྟན་མཛད་"ཅེས་བཤད།

"Yes, but you said something worked in his case," said Tokubei.

"རེད། འོན་ཀྱང་ཁྱེད་ཀྱིས་ཁོའི་གནས་ཚུལ་ཐོག་ནུས་པ་ཐོན་པའི་སྐོར་ཞིག་

གསུངས་སོང་བ་"ཞེས་ཏོ་ཀུ་བྷེས་བཤད།

The man seemed reluctant to go on. “I don’t like to see you cheated, so I’m not sure I should be telling you this.”

མི་དེར་སྤུ་མ་ཐུབ་བརྗོད་འདོད་མེད་པ་ལྟར་སྣང་། "ང་ལ་ཁྱེད་རང་མགོ་སྐོར་ཐེབས་པ་མཐོང་འདོད་མི་འདུག །དེར་བརྟེན་ངས་ཁྱེད་རང་ལ་འདི་བཤད་དགོས་མིན་ཤེས་ཀྱི་མི་འདུག"ཅེས་བཤད།

“Tell me! Tell me!” demanded Tokubei. The host’s reluctance only made him more impatient.

"གསུངས་དང་། གསུངས་དང་"ཏོ་ཀུ་བྷེས་ཚ་དེད་བྱས། མི་དེས་ཇི་ཙམ་གྱིས་བརྗོད་འདོད་མ་བྱས་པ་དེ་ཙམ་གྱིས་ཏོ་ཀུ་བྷེ་སྐྱུག་མ་ཚུགས་པར་གྱུར།

“The priestess promised to make a spell that would undo the work of the evil spirit,” said the man. “But she demanded a large sum of money, for she said that she had to burn some very rare and costly incense before she could begin the spell.”

"ཇོ་བཙུན་མས་གདུག་ཅན་འདྲེ་དེའི་གནོད་པའི་སྦྱོར་བ་རྣམས་ཞི་བར་བྱེད་པར་ཞལ་གྱིས་བཞེས་བྱུང་། ཁོང་གིས་བསློག་བཅོས་མ་མཛད་གོང་། ཤིན་ཏུ་དཀོན་ལ་རིན་ཐང་ཆེ་བའི་སྤོས་ཁག་ཅིག་བདུག་དགོས་པའི་དོན་དུ། དངུལ་འབོར་ཆེན་ཞིག་འབུལ་དགོས་པའི་དགོས་འདུན་འདོན་གནང་མཛད་ཡོད་"ཅེས་བཤད།

At the mention of money Tokubei sat back. The hectic flush died down on his face and his eyes narrowed. “How much money?” he asked.

དངུལ་གྱི་སྐོར་ཐོས་པ་དང་ཏོ་ཀུ་བྷེ་ཕྱིར་ཤིག་བརྒྱབ། ཁོང་གི་གདོང་པའི་དམར་མདངས་ཚང་མ་ཉམས་པར་གྱུར་ཅིང་མིག་ཟུམ་ནས་"དངུལ་ག་ཚོད་དགོས་ཟེར་རམ་"ཞེས་དྲིས།

The host shook his head. “In my opinion the priestess is a fraud and makes outrageous claims about her powers. We try to have as little to do with her as possible.”

གནས་པོས་མགོ་དཀྲུག་ནས་"ངའི་བསམ་ཚུལ་ལྟར་ན། རྗེ་བཙུན་མ་དེ་གཞན་མགོ་སྐོར་མཁན་གྱི་ཟོག་པོ་ཞིག་ཡིན་པ་དང་། མོ་རང་གི་མཐུ་ནུས་ལ་ཚད་ལས་བརྒལ་བའི་རིན་པ་དགོས་པར་རྫོད་མཁན་ཞིག་རེད། དེར་བརྟེན་ང་ཚོས་མོ་ལ་དངུལ་ག་ཚོད་ཀྱིས་ཉུང་ཉུང་ལས་སྤྲོད་མ་དགོས་པའི་ཐབས་ཤེས་བྱེད་དགོས"ཟེར།

“Yes, but did her spell work?” asked Tokubei. “If it worked, she’s no fraud!”

ཏོ་ཀུ་བྷེས་"རེད། འོན་ཀྱང་། ཁོང་གི་བཟློག་བཅོས་ཀྱིས་ནུས་པ་ཐོན་ཡོད་དམ། གལ་ཏེ་ཐོན་ཡོད་ན། མོ་ཟོག་པོ་མ་རེད"ཅེས་བཤད།

“At least the stranger disappeared again,” cackled the old woman. “Maybe he went back to his own time. Maybe

he walked into a river.

རྒད་མོ་དེས་འཛེར་སྐད་དང་བཅས་ཏེ་"ཁྱེད་མཐར་ཡང་མི་རྒྱུས་མེད་དེ་ཡང་བསྐྱར་མཐོང་རྒྱུ་མེད་པར་གྱུར་པ་རེད། གཅིག་བྱས་ན། ཁོ་ཁོ་རང་གི་དུས་སྐབས་དེར་བསྐྱར་ལོག་བྱས་ཡོད་སྲིད། གཅིག་བྱས་ན་ཆུའི་ནང་སོང་བའང་ཡིན་སྲིད་"ཅེས་ཟེར།

Tokubei’s eyes narrowed further. “How much money did the priestess demand?” he asked again.

ཏོ་ཀུ་སྦེའི་མིག་དེ་བས་ཀྱང་ཟུམ་པར་གྱུར་ཏེ། "རྗེ་བཙུན་མ་དེས་དངུལ་ག་ཚོད་དགོས་ཡོད་ཟེར་རམ"ཞེས་ཡང་བསྐྱར་དྲིས།

“I think it was one gold piece for every year lost,” said the host. He hurriedly added, “Mind you, I still wouldn’t trust the priestess.”

གནས་པོས་"ངས་ཤེས་གསལ་བྱས་ན། བརླག་ཟིན་པའི་ལོ་རེ་ལ་གསེར་རྡོག་རེ་རེད་འདུག་"ཅེས་བཤད་པ་དང་། དེ་ནས་བྲེལ་འཚབ་ངང་"ཁྱེད་རང་དགོངས་འགལ་མེད་པ་མཁྱེན། ང་ནི་ད་དུང་ཡང་རྗེ་བཙུན་མ་དེར་ཡིད་ཆེས་མེད་"ཅེས་ཁ་སྣོན་བརྒྱབ།

“Then it would cost me fifty gold pieces to get back to my own time,” muttered Tokubei. He looked up. “I don’t carry that much money with me.”

ཏོ་ཀུ་བྷེས་"དེ་ན་ང་ང་རང་གི་དུས་སྐབས་སུ་བསྐྱུར་ལོག་བྱེད་པར། གསེར་རྡོག་ལྔ་བཅུ་གནས་རྒྱུ་རེད་"ཅེས་ཞུབ་བུར་སྨྲས་ཤིང་། དེ་ནས་མགོ་ཡར་དཀྱེ་ནས་"ངས་དངུལ་མང་པོ་དེ་ཙམ་འཁྱེར་མེད་"ཟེར།

"No, you don't," agreed the host.

"ཡོད་མ་རེད། ཁྱེད་རང་གིས་འཁྱེར་ཡོད་མ་རེད་"གནས་པོས་མོས་མཐུན་ཡོད་པའི་ངང་བཤད།

Something alerted me about the way he said that. It was as if the host knew already that Tokubei did not carry much money on him.

ཁོང་གི་སྐད་ཆ་དེས་ང་རང་རྫོངས་གཉིད་ལས་སད་པར་གྱུར། ཁོང་གི་རྗོད་སྟངས་ལྟར་ན། ཏོ་ཀུ་བྷེས་དངུལ་དེ་ཙམ་གྱིས་མང་པོ་འཁྱེར་མེད་པ་ཁོས་སྔོན་ཚུད་ནས་ཤེས་ཀྱི་ཡོད་པ་ལྟར་སྣང་།

Meanwhile Tokubei sighed. He had come to a decision. "I do have the means to obtain more money, however. I can send a message to my chief clerk and he will remit the money when he sees my seal."

སྐབས་དེར་ཏོ་ཀུ་བྷེས་ཤུགས་རིང་འབྱིན་ཞིང་། མཐར་ཁོས་ཐག་ཆོད་པོས་"ང་ལ་དངུལ་མང་ཙམ་ལག་སོན་འབྱུང་བའི་ཐབས་ཤེས་ཡོད། ངས་ང་རང་གི་དྲུང་ཡིག་གཙོ་བོར་འཕྲིན་ཡིག་ཅིག་བསྐུར་ཆོག་ཅིང་། ཁོང་གིས་ངའི་དམ་ཕྱག་མཐོང་བ་དང་

དངུལ་རྣམས་ང་ལ་གཏོང་ངེས་རེད་”ཅེས་ཟེར།

“Your chief clerk may be dead by now,” I reminded him.

ངས་”ཁྱེད་ཀྱི་དྲུང་ཡིག་གཙོ་བོ་དེ། ད་ལྟ་གྲོངས་ཚར་ཡོད་སྲིད་”ཅེས་དྲན་སྐུལ་བྱས།

“You’re right!” moaned Tokubei. “My business will be under a new management and nobody will even remember my name!”

ཧོ་ཀུ་ཧྲེས་སྨྲེ་སྔང་དང་བཅས་ཏེ་”ཁྱེད་རང་འགྲིག་སོང་། ངའི་ཚོང་ལས་རྣམས་ད་ཆ་དོ་དམ་པ་གསར་པ་ཞིག་གི་འོག་ཏུ་ཡོད་ངེས་ཤིང་། མི་སུས་ཀྱང་ངའི་མིང་ཙམ་ཡང་དྲན་གྱི་མེད་ངེས་”ཟེར།

“And your wife will have remarried,” said the old woman, with one of her chuckles. I found it hard to believe that the gentle young girl who had served us wine could turn into this dreadful harridan.

”ད་དུང་ཁྱེད་རང་གི་བཟའ་ཟླས་གཉེན་སྒྲིག་ཡང་བསྐྱར་བྱས་ཡོད་ངེས་”ཞེས་རྒད་མོས་ཁྲེལ་དགོད་དང་བཅས་བཤད། ཚུལ་དེ་མཐོང་བ་དང་ང་ནི་ང་ཚོར་ཨ་རག་འདེགས་མཁན་གྱི་བུ་མོ་གཞོན་ནུ་དེ། མདོག་ཉེས་པའི་རྒད་མོ་འདི་འདྲ་ཞིག་ལ་གྱུར་པར་ཡིད་ཆེས་དཀའ་བར་གྱུར།

“Sending the message may be a waste of time,” agreed the host.

གནས་པོས་མོས་མཐུན་གྱི་སྒོ་ནས་”འཕྲིན་ཡིག་བསྐུར་རྒྱུ་དེ། དུས་ཚོད་འཕྲོ་བརླག་ཏུ་འགྲོ་གཞི་ཞིག་རེད་”ཅེས་བཤད།

“What waste of time!” cried Tokubei. “Why shouldn’t I waste time? I’ve wasted fifty years already! Anyway, I’ve made up my mind. I’m sending that message.”

ཏོ་ཀུ་བྷེས་”ག་རེའི་དུས་ཚོད་འཕྲོ་བརླག །ངའི་ལོ་ལྔ་བཅུ་འཕྲོ་བརླག་སོང་ཟིན་པས། ད་ངས་དུས་ཚོད་འཕྲོ་བརླག་བཏང་མི་ཆོག་པ་ག་རེ་ཡོད། གང་ལྟར་ཡང་། ངས་བློ་ཐག་བཅད་ཟིན་པ་ཡིན། ངས་འཕྲིན་ཡིག་བསྐུར་གྱི་ཡིན་”ཞེས་ཟེར།

“I still think you shouldn’t trust the priestess,” said the host.

གནས་པོས་”ངས་ད་དུང་ཡང་། ཁྱེད་རང་རྗེ་བཙུན་མ་དེར་ཡིད་ཆེས་གནང་ཉན་གྱི་མ་རེད་དྲན་གྱི་འདུག་”ཅེས་ཟེར།

That only made Tokubei all the more determined to send for the money. However, he was not quite resigned to the amount. “Fifty gold pieces is a large sum. Surely the priestess can buy incense for less than that amount?”

སྐད་ཆ་དེས་ཏོ་ཀུ་བྷེས་དངུལ་གྱི་ཆེད་དུ་འཕྲིན་ཡིག་བསྐུར་རྒྱུའི་ཚོད་སེམས་ཇེ་

བརྟན་དུ་འགྲོ་བའི་རྐྱེན་ཁོ་ན་བྱས། འོན་ཀྱང་ཁོ་དབུལ་འབོར་གྱི་ཐད་ལ་བློ་ཐག་མ་ཚོད་པར། "གསེར་རྡོག་ལྔ་བཅུ་ནི་གྲངས་འབོར་ཆེན་པོ་ཞིག་རེད། དངོས་གནས་བྱས་ན། རྗེ་བཙུན་མས་དབུལ་འབོར་དེ་ལས་ཉུང་བ་ཞིག་གིས་སྐྱོས་ཉོ་ཐུབ་ཀྱི་མ་རེད་དམ"ཟེར།

"Why don’t you try giving her thirty gold pieces?" cackled the old woman. "Then the priestess will send you back thirty years, and your wife will only be middle-aged."

རྒད་མོས"ཁྱེད་རང་གིས་སྔོན་ལ་ག་རེ་བྱས་ནས་རྗེ་བཙུན་མར་གསེར་རྡོག་སུམ་ཅུ་སྤྲོད་ཐབས་མི་བྱེད། དེ་ལྟར་བྱས་ན་རྗེ་བཙུན་མས་ཁྱེད་རང་ལོ་ངོ་སུམ་ཅུའི་གོང་དུ་བསྐྱལ་ངེས་ཡིན་ཞིང་། ཁྱེད་རང་གི་སྐྱེ་སྨན་ཡང་རྒན་གཞོན་བར་མ་ཞིག་ཏུ་འགྱུར་ངེས་རེད"ཅེས་འཛེར་སྐད་དང་བཅས་ཏེ་སྨྲས།

While Tokubei was still arguing with himself about the exact sum to send for, I decided to have a look at the bamboo grove. "I’m going for a walk," I announced, rising and picking up my sword from the floor beside me.

ཏོ་ཀུ་བྷེས་གསེར་གྱི་གྲངས་འབོར་ངེས་གཏན་ག་ཚོད་བསྐུར་ཤོག་ཟེར་དགོས་མིན་རང་གིས་རང་ལ་སྨུག་བཤད་བྱེད་བཞིན་པའི་སྐབས། ངས་སྨྱུག་མའི་ཚལ་དུ་ལྟ་ཙམ་བྱེད་པར་འགྲོ་རྒྱུར་ཐག་བཅད། "ང་འཆམ་ཙམ་བྱེད་པར་འགྲོ་ཡི་ཡིན།" ངས་དེ་ལྟར་རྗོད་བཞིན་ཡར་ལངས་ཏེ་འཁྲིས་ཀྱི་ཞལ་ལའི་ཐོག་བཞག་པའི་རང་གི་རལ་གྲི་

སྒྲུག །

The host turned sharply to look at me. For an instant a faint, rueful smile appeared on his lips. Then he looked away.

ཁང་བདག་གིས་ཐོག་མར་ང་ལ་མིག་མདངས་རྣོན་པོས་ཅེར་ན་ཡང་། དེ་མ་ཐག་ཁོང་གི་མཆུ་ཏོའི་འགྲམ་དུ་སྐྱིད་ཉམས་མེད་པའི་འཛུམ་མདངས་ཉབ་ཉོབ་གཅིག་མངོན་ཞིང་། དེ་ནས་མིག་གཞན་ལ་ཕྱོགས།

Outside, I went straight to the clump of shoots in the bamboo grove. On the previous night—or what I perceived as the previous night—I had noticed that clump of bamboo shoots particularly, because I had been so hungry that I pictured them being cut up and boiled.

ཕྱི་རོལ་དུ་ངས་ཐད་ཀར་སྨྱུག་མའི་ཚལ་གྱི་སྨྱུ་གུའི་ཚོགས་ལ་ལྟ་བར་སྐྱོད། དེའི་གོང་གི་དགོང་མོ་སྟེ། ངས་དེའི་གོང་གི་དགོང་མོ་ཡིན་པར་སྙམ་པའི་དགོང་མོ་དེར། ངས་སྨྱུག་མའི་སྨྱུ་གུའི་ཚོགས་ལ་དམིགས་བསལ་གྱིས་དོ་སྣང་བྱས་པ་སྟེ། སྐབས་དེར་ང་རང་ཤིན་ཏུ་ལྟོགས་པའི་དབང་གིས་སྨྱུ་གུ་དེ་རྣམས་བཀོག་སྟེ། བཙོ་བའི་རྣམ་པ་གཟུགས་བརྙན་བཞིན་སེམས་ནང་འཆར་བས་རེད།

The clump of bamboo shoots was still in the same place. That in itself proved nothing, since bamboo could spring up

anywhere, including the place where a clump had existed fifty years earlier. But what settled the matter in my mind was that the clump looked almost exactly the way it did when I had seen it before, except that every shoot was about an inch taller. That was a reasonable amount for bamboo shoots to grow overnight.

སྨྱུག་མའི་མྱུ་གུའི་ཚོགས་རྣམས་སྔར་གྱི་ས་དེར་རང་སོར་གནས་འདུག །དེས་ནི་དན་རྟགས་གང་ཡང་བྱེད་མི་ཐུབ། གང་ཡིན་ཟེར་ན་སྨྱུག་མའི་མྱུ་གུ་ནི་ལོ་ངོ་ལྔ་བཅུའི་གོང་གི་གནས་དེ་ཚུད་པའི་ས་གནས་གང་དུའང་སྐྱེ་འཚར་འབྱུང་སྲིད་པ་རེད། འོན་ཀྱང་ངའི་དོགས་པ་ག་རེས་སངས་སོང་ཟེར་ན། དེ་ནི་ད་ལྟ་མཐོང་བའི་སྨྱུག་མའི་མྱུ་གུ་རྣམས་སྔོན་མ་ལས་ཨིན་ཅི་༡གཅིག་ཙམ་གྱིས་རིང་བ་མ་གཏོགས། དེ་མིན་ཏ་ལམ་སྔོན་མ་ངས་གང་མཐོང་བ་དེ་རང་ཡིན་པ་ལྟ་བུར་སྣང་། མྱུ་གུའི་འཕེལ་ཚད་དེ་ནི་ཞག་མ་གཅིག་གི་མྱུ་གུ་སྐྱེ་ཚད་ཀྱི་དབང་དུ་བྱས་ན་དངོས་དོན་དང་འཚམས་པ་ཞིག་རེད།

Overnight. Tokubei and I had slept on the ground here overnight. We had not slept here for a period of fifty years.

ཞག་མ་གཅིག །ཏོ་ཀུ་བྷེ་དང་ང་ས་འདིར་ཞག་གཅིག་གི་རིང་གཉིད་ཉལ་བ་ལས་དུས་ཡུན་ལོ་ངོ་ལྔ་བཅུའི་རིང་ཉལ་མི་འདུག །

Once I knew that, I was able to see another inconsistency: the door panels with the painted landscapes. The paint-

ing with the winter scene had been on the right last night and it was on the left this morning. It wasn't simply a case of the panels changing places, because the depressions in the panel for the handholds had been reversed. In other words, what I saw just now was not a pair of paintings faded and torn by age. They were an entirely different pair of paintings.

ངས་གནས་ཚུལ་དེ་རྟོགས་པ་དང་། ཤོག་གཡོའི་གནད་དོན་གཞན་ཡང་རྟོགས་ཐུབ་པ་བྱུང་། དེ་ཡང་མདང་ནུབ་ངས་སྒོ་བང་མཐོང་དུས་གཡས་ངོས་སུ་ཡོད་པའི་དགུན་དུས་ཀྱི་ལྗོངས་བཀོད་ཅན་གྱི་སྒོ་བང་དེ། ད་ནངས་གཡོན་ངོས་སུ་འདུག་ཅིང་། དེ་ནི་སྒོ་བང་གི་གནས་ཡུལ་བརྗེ་སྒྱུར་བྱས་པའི་གནས་ཚུལ་སྤྱིར་བཏང་ཙམ་མ་ཡིན་ཏེ། སྒོ་བང་གི་ལག་འཇུའི་ཨི་ཁུང་ཡང་ག་བྱེ་ལོག་ཡོད་པས་སོ། །ཚིག་གཞན་གྱིས་བཤད་ན། ད་ལྟ་ངས་གང་མཐོང་བའི་རི་མོ་ཆ་གཅིག་པོ་དེ། སྔོན་མའི་རི་མོ་དེ་དུས་ཀྱིས་རྙིང་པར་གྱུར་པ་ཞིག་མ་ཡིན་པར་དོན་དངོས་སུ་དེ་ནི་ཐད་དེ་ཐ་དད་པའི་རི་མོ་ཆ་གཅིག་གོ།།

But how did the pretty young girl change into an old woman? The answer was that if the screens could be different ones, so could the women. I had seen one woman, a young girl, last night. This morning I saw a different woman, an old hag.

འོན་ཀྱང་། མཇེས་པའི་གཞོན་ནུ་མ་དེ་རྒད་མོ་ཞིག་ལ་ཇི་ལྟར་འགྱུར་བ་རེད་ཟེར་ན། ལན་ནི། རི་མོ་མི་འདྲ་བ་སྲིད་ན། བུད་མེད་ཀྱང་ཅིའི་ཕྱིར་མི་སྲིད་དེ། ངས་མདང་ནུབ་གཞོན་ནུ་མ་ཞིག་མཐོང་ཞིང་། དེ་རིང་ངས་བུད་མེད་གཞན་ཞིག་སྟེ། ལོ་ན་ཆེ་བའི་རྒད་མོ་ཞིག་མཐོང་བ་ཙམ་མོ།།

The darkening of the thatched roof? Simply blow ashes over the roof. The grizzled-haired host of last night could be the same man who claimed to be his grandson today. It would be a simple matter for a young man to put gray in his hair and assume a stoop.

འོན་ཙམ་འི་ཐོག་ཁེབ་ཇེ་ནག་ཏུ་ཇི་ལྟར་གྱུར་རམ་ཞེ་ན། དེ་ནི་ཐོག་སྟེང་དུ་གོ་ཐལ་གཏོར་བ་ཙམ་མོ། །མདང་ནུབ་ཀྱི་སྐྲ་སྐྱ་བོ་ཡིན་པའི་གནས་པོ་དང་། དེ་རིང་ཁོང་གི་ཚ་བོ་ཡིན་ཞེས་རྫོད་མཁན་གྱི་མི་གཉིས་དོན་དུ་མི་གཅིག་རང་དུ་ངེས་ཏེ། མི་གཞོན་པ་ཞིག་ལ་མཚོན་ན། རྒད་པོ་ཡིན་ཁུལ་གྱིས་མགོ་སྐྲ་སྐྱ་བོར་བསྒྱུར་བ་དང་། སྒོད་སྒུར་སྒུར་དུ་བརྫུ་བ་ནི་ལས་སླ་བ་ཞིག་རེད།

And the purpose of the hoax? To make Tokubei send for fifty pieces of gold, of course. It was clever of the man to accuse the shrine priestess of fraud and pretend reluctance to let Tokubei send his message.

གཡོ་ཐབས་ཀྱི་དམིགས་ཡུལ་ཅི་ཡིན་ཞེ་ན། དེ་ནི་ཏོ་ཀུ་བྷེར་གསེར་རྡོག་ལྔ་བཅུ

བསྐུར་དགོས་པའི་ཡི་གེ་གཏོང་དུ་འཇུག་ཆེད་རེད། མི་དེས་དགོན་པའི་རྗེ་བཙུན་མ་ཐོག་པོ་ཡིན་པར་སྔོན་བཙུགས་ཐོག །ཁོང་ལ་ཡིད་ཆེས་མེད་པའི་རྣམ་པས་ཏོ་ཀུ་བྷེ་འཕྲིན་གཏོང་དུ་འཇུག་རྒྱུར་ཚམ་ཚོམ་བྱེད་པའི་ཚུལ་བསྟན་པ་ནི་སྤྱང་གྲུང་ལྡན་པ་ཞིག་རེད།

I couldn’t even feel angry toward the man and his daughter—or mother, sister, wife, whatever. He could have killed me and taken my swords, which he clearly admired. Perhaps he was really a ronin and felt sympathetic toward another one.

ང་ནི་ཐ་ན་ཁོ་དང་ཁོའི་བུ་མོའམ། ཨ་མ། གཅེན་མོ། བཟའ་ཟླ་བཅས་སུ་ཡིན་རུང་ཁྲོ་བའི་བསམ་པ་མ་སྐྱེས། ཁོས་ང་བསད་དེ་ཁོ་རང་གིས་ཁ་གསལ་དང་བསྔགས་བརྗོད་བྱེད་སྒྲོང་བའི་རལ་གྲི་དེ་འཕྲོག་ན། འཕྲོག་ཐུབ་པ་ཞིག་རེད། གཅིག་བྱས་ན། ཁོང་ཡང་དམག་ཟུར་ཞིག་དངོས་གནས་ཡིན་སྲིད་ཅིང་། དེར་བརྟེན་དམག་ཟུར་གཞན་ཞིག་ལ་སྙིང་རྗེ་སྐྱེས་པ་ཡིན་སྲིད།

When I returned to the house, Tokubei was looking resigned. “I’ve decided to send for the whole fifty gold pieces.” He sighed.

ང་ཁང་པའི་ནང་ལོག་སྐབས། ཏོ་ཀུ་བྷེ་སེམས་ཐག་ཆོད་པ་ལྟར་སྣང་། ཁོས་"ངས་གསེར་ཊོག་ལྔ་བཅུ་ཆ་ཚང་འཁྱེར་ཟེར་རྒྱུའི་བློ་ཐག་བཅད་པ་ཡིན་"ཞེས་

ཤུགས་རིང་དང་བཅས་བཟོད་བྱུང་།

“Don’t bother,” I said. “In fact, we should be leaving as soon as possible. We shouldn’t even stop here for a drink, especially not

ངས་”ཐུགས་ངལ་མཛད་མི་དགོས། དོན་དངོས་སུ་ངེད་གཉིས་གང་མགྱོགས་འདི་ནས་འགྲོ་དགོས། ཐ་ན་ངེད་གཉིས་འཐུང་རྒྱུ་ཞིག་གི་ཆེད་དུ་སྡེ། དམིགས་བསལ་ཨ་རག་གི་ཆེད་དུ་འདིར་སྡོད་མི་འོས་”ཞེས་བཤད།

Tokubei stared. “What do you mean? If I go back home, I’ll find everything changed!”

ཏོ་ཀུ་བྷེས་ཅེར་བཞིན་”ཁྱེད་ཀྱིས་ག་རེ་ཟེར་གྱི་ཡོད། གལ་ཏེ་ང་ནང་ལ་ལོག་ན། ཡོད་ཚད་འགྱུར་ཟིན་པ་མཐོང་རྒྱུ་རེད་”ཟེར།

“Nothing will be changed,” I told him. “Your wife will be as young and beautiful as ever.”

ངས་ཁོང་ལ་”གང་ལ་ཡང་འགྱུར་ལྡོག་ཡོང་གི་མ་རེད། ཁྱེད་ཀྱི་བཟའ་ཟླ་ནི་སྔར་ལྟར་གཞོན་ལ་མཛེས་པར་གནས་ཡོད་པ་རེད་”ཅེས་སྨྲས།

“I don’t understand,” he said. “Fifty years . . .”

ཁོང་གིས་”ངས་མགོ་ཚོས་མ་སོང་། ལོ་ངོ་ལྔ་བཅུ་…” ཟེར།

“It’s a joke,” I said. “The people here have a peculiar

sense of humor, and they’ve played a joke on us.”

“དེ་ནི་རྩེད་མོ་རྩེས་པ་རེད། ས་གནས་འདིའི་མི་ཚོར་དམིགས་བསལ་རྩེད་མཚར་ལ་དགའ་བའི་ཁྱད་ཆོས་ཤིག་ཡོད། དེར་བརྟེན་ཁོང་ཚོས་ངེད་གཉིས་ལ་རྩེད་མོ་རྩེས་པ་རེད།”

Tokubei’s mouth hung open. Finally he closed it with a snap. He stared at the host, and his face became first red and then purple. “You—you were trying to swindle me!” He turned furiously to me. “And you let them do this!”

ཡུད་ཙམ་རིང་ཏོ་ཀུ་བྷེའི་ཁ་གདངས་ནས་ལུས་ཤིང་། མཐར་ཧུར་ཤད་ཅིག་བྱས་པ་དང་འབྲེལ་ཁ་བཙུམས་ནས་གནས་པོའི་གདོང་ལ་ཅེར། ཁོང་གི་ངོ་གདོང་ཐོག་མར་དམར་པོར་གྱུར་པ་དང་། དེ་ནས་རྒྱ་སྨུག་ཏུ་གྱུར་ནས། “ཁྱོད། ……ཁྱོད་ཀྱིས་ང་ལ་མགོ་སྐོར་གཏོང་རྩིས་བྱེད་ཀྱི་ཡོད་པ།” ཞེས་བཤད་པ་དང་། ང་ལ་ཁྲོ་ཉམས་ཆེན་པོས་བལྟས་ནས“ད་དུང་། ཁྱོད་ཀྱིས་ཁོང་ཚོར་འདི་འདྲ་བྱེད་དུ་བཅུག་པ་རེད།”ཟེར།

“I’m not letting them,” I pointed out. “That’s why we’re leaving right now.”

“ངས་ཁོང་ཚོར་བྱེད་བཅུག་མེད། དེའི་དབང་གིས་ངེད་གཉིས་ད་ལྟ་རང་འགྲོ་བཞིན་པ་རེད།”ཅེས་ངས་གསལ་འདོན་བྱས།

“Are you going to let them get away with this?” demanded Tokubei. “They might try to swindle someone

else!”

ཏོ་ཀུ་བྷེས་"ཁྱོད་ཀྱིས་ཁོང་ཚོ་འདི་སྣུར་འཛོག་རྩིས་ཡོད་དམ། ཁོང་ཚོས་མི་གཞན་ལ་འང་མགོ་སྐོར་གཏོང་ཐབས་བྱེད་ཀྱི་རེད་"ཅེས་བླངས་བྱ་བཏོན།

“They only went to this much trouble when they heard of the arrival of a fine fat fish like you,” I said. I looked deliberately at the host. “I’m sure they won’t be tempted to try the same trick again.”

ངས་གནས་པོར་བསམ་བཞིན་དུ་ནན་ཏན་དང་བལྟས་ཏེ་"ཁོང་ཚོས་ཁྱེད་ལྟ་བུའི་ཉ་ཚོན་པོ་འབྱོར་བ་ཐོས་སྐབས་མ་གཏོགས་རྟོག་བྲ་འདི་འདྲ་ལེན་གྱི་མ་རེད། ཁོང་ཚོས་མ་འོངས་པར་གཡོ་ཐབས་གཅིག་པ་ཞིག་བསྐྱར་སྤྱོད་མི་བྱེད་པ་ནི་ངས་ཐག་བཅད་ནས་བརྗོད་ཐུབ་"ཅེས་བཤད།

* * * * * * * * * * * * *

“And that’s the end of your story?” asked Matsuzo. “You and Tokubei just went away? How did you know the so-called innkeeper wouldn’t try the trick on some other luckless traveler?”

"འདི་ཁྱེད་རང་གི་སྒྲུང་དེའི་མཇུག་འབྲས་རེད་དམ། ཁྱེད་རང་དང་ཏོ་ཀུ་བྷེ་དེ་ལྟར་བྱས་ཏེ་ཡོང་བ་ཡིན་ནམ། ཁྱེད་ཀྱིས་གནས་པོར་འབོད་པ་དེས། རླུང་རྟ་ཆག་པའི་

འགྲུལ་པ་གཞན་ལ་འང་གཡོ་ཐབས་དེ་སྤྱོད་མི་སྲིད་པ་ཇི་ལྟར་ཤེས་སམ”ཞེས་མ་སུ་ཛོས་དྲིས།

Zenta shook his head. “I didn’t know. I merely guessed that once the trick was exposed, they wouldn’t take the chance of trying it again. Of course I thought about revisiting the place to check if the people there were leading an honest life.”

ཛན་ཏ་ཡིས་མགོ་བོ་དཀྲུག་བཞིན་”ངས་ཤེས་མ་སོང་། ངས་གཡོ་ཐབས་དེའི་མཐིལ་རྡོལ་རྗེས། ཁོང་ཚོས་དེ་བསྐྱར་སྤྱོད་ཀྱི་གོ་སྐབས་ལེན་མི་སྲིད་པའི་ཚོད་དཔག་ཐུབ་པ་ཙམ་ཡིན། ངས་མི་དེ་ཚོས་ཚུལ་ལྡན་གྱི་འཚོ་བ་སྐྱེལ་གྱི་ཡོད་མེད་བལྟ་ཆེད་ས་ཆ་དེར་བསྐྱར་དུ་འགྲོ་དགོས་ལོས་དྲན”ཞེས་བཤད།

Why didn’t you?” asked Matsuzo. “Maybe we could go together. You’ve made me curious about that family now.”

མ་སུ་ཛོས་”ཁྱེད་ཅིའི་ཕྱིར་མི་འགྲོ། གཅིག་བྱས་ན་ངེད་གཉིས་མཉམ་དུ་འགྲོ་ཐུབ། ད་ཁྱེད་ཀྱིས་ང་ལ་ཁྱིམ་ཚང་དེའི་སྐོར་ཤེས་འདོད་ཆེན་པོ་ཡོད་པ་བཟོས་སོང་”ཞེས་བཤད།

“Then you can satisfy your curiosity,” said Zenta, smiling. He held his cup out for more tea, and the farmer’s wife came forward to pour.

"དེས་ན། ཁྱེད་ཀྱིས་རང་གི་ཤེས་འདོད་དེ་ཚིམ་པར་བྱས་ཚོག་གི་རེད།"ཅེས་ཛེན་ཏ་ཡིས་འཛུམ་དམུལ་བཞིན་བཤད། ཁོང་གིས་ཇ་དཀར་བཏེགས་ནས་ཡང་བསྐྱར་ཇ་གཟེད་པར་བརྩམས་ཤིང་། ཞིང་པའི་བཟའ་མོས་ཇ་ཞུ་བར་མདུན་དུ་ཡོང་།

Only now she used both hands to hold the pot, and for the first time Matsuzo saw her left hand. He gasped. The hand had six fingers.

ཐེངས་འདིར་གཞི་ནས་མོས་ལག་གཉིས་ཀྱིས་ཁོག་ལྷིར་བཟུང་བས། མ་ཙུ་ཛོས་ཐེངས་དང་པོར་མོའི་ལག་པ་གཡོན་མ་མཐོང་། ལག་པ་དེར་མཛུབ་མོ་དྲུག་ཡོད་པས། ཁོ་དངངས་སྐྲ་ཞིག་དབང་མེད་དུ་ཤོར།

"Who was the old woman?" Zenta asked the farmer's wife.

"རྒད་མོ་དེ་སུ་རེད་"ཅས་ཛེན་ཏ་ཡིས་ཞིང་པའི་སྐྱེ་སྨན་ལ་དྲིས།

"She was my grandmother," she replied. "Having six fingers is something that runs in my family."

མོས་"ཁོང་ཁྲུས་མོའི་མོ་མོ་རེད་ལགས། མཛུབ་མོ་དྲུག་ཡོང་བ་དེ་ཁྲུས་མོའི་མི་རྒྱུད་ལ་འབྲི་བའི་རྒྱུད་ཅིག་རེད་"ཞེས་ལན་བཏབས།

At last Matsuzo found his voice. "You mean this is the very house you visited? This is the inn where time was

lost?”

མ་སྨུ་ཪྗོ་གཞི་ནས་ཁ་གྲག་རྒྱུ་ཡོད་པར་གྱུར་ཏེ་”ཁྱེད་ཀྱིས་ཟེར་ན། འདི་ཁྱེད་རང་སྐྱོད་སའི་ཁྱིམ་དེ་ག་རང་རེད་ཟེར་རམ། འདི་དུས་ཚོད་བརླག་སའི་འགྲུལ་ཁང་དེ་རེད་དམ་”ཞེས་དྲིས།

“Where we thought we lost fifty years,” said Zenta. “Perhaps I should have warned you first. But I was almost certain that we’d be safe this time. And I see that I was right.”

ཛེན་ཏ་ཡིས་”ང་ཚོས་ལོ་ངོ་ལྔ་བཅུ་བརླག་སོང་བསམས་ས་དེ་རེད། གཅིག་བྱས་ན། འདིར་མ་ཡོང་གོང་ངས་ཁྱེད་ལ་ཉེན་བརྡ་གཏོང་དགོས་ངེས་ཀྱང་། ཐེངས་འདིར་ང་ཚོར་སྐྱོན་གང་ཡང་མི་ཡོང་བར་ང་རང་ཡིད་ཆེས་ཧ་ལམ་ཆ་ཚང་བ་ཡོད་ལ། ད་ཆ་ངའི་ཡིད་ཆེས་དེ་འགྲིག་ཡོད་པ་ཤེས་བྱུང་”ཟེར།

He turned to the woman again. “You and your husband are farmers now, aren’t you? What happened to the man who was the host?”

ཁོང་གིས་བུད་མེད་དེར་ཡང་བསྐྱར་ཁ་ཕྱོགས་ནས་”ཁྱེད་དང་ཁྱེད་ཀྱི་བཟའ་ཟླ་གཉིས་ད་ཆ་ཞིང་པ་ཡིན་པ་འདྲ། རེད་དམ། གནས་པོ་ཡིན་པའི་མི་དེར་གང་བྱུང་སོང་ངམ་”ཞེས་དྲིས།

“He’s dead,” she said quietly. “He was my brother, and

he was telling you the truth when he said that he was a ronin. Two years ago he found work with another warlord, but he was killed in battle only a month later."

མོས་སྐད་ཆུང་ངུས་"ཁོང་གྲོངས་སོང་། ཁོང་ནི་ངའི་བུ་སྤུན་རེད། ཁོང་གིས་ཁྱེད་ལ་ཁོ་རང་སྐྱེར་དམག་ཟུར་པ་ཞིག་ཡིན་ལུགས་བཤད་པ་དེ་བདེན་པ་རེད། ལོ་ངོ་གཉིས་ཀྱི་གོང་དུ། དམག་གི་གཙོ་བོ་གཞན་ཞིག་གི་ས་ནས་ཁོང་ལ་ལས་གནས་ཐོབ་སོང་། འོན་ཀྱང་། ཟླ་བ་གཅིག་ལས་མ་སོང་བར། ཁོང་དམག་སར་བསད་འདུག"ཅེས་བཤད།

Matsuzo was peering at the pair of sliding doors, which he hadn't noticed before. "I see that you've put up the faded set of paintings. The winter scene is on the left side."

མ་སྤུ་ཛོས་དེ་སྔོན་དོ་སྣང་མ་བྱུང་བའི་ཤུད་འགྲོས་ཅན་གྱི་སྒོ་པང་གཉིས་ལ་ཞིབ་ལྟ་བྱས་ཏེ་"ངས་མཐོང་བ་ལྟར་བྱས་ན། ཁྱེད་ཚོས་རི་མོ་རྙིང་པ་གཉིས་དེ་སྒྲིག་ཤོམ་བྱས་འདུག །དགུན་དུས་ཀྱི་ལྗོངས་བཀོད་དེ་གཡོན་ཕྱོགས་སུ་འདུག"ཅེས་བཤད།

The woman nodded. "We sold the newer pair of doors. My husband said that we're farmers now and that people in our position don't need valuable paintings. We used the money to buy some new farm implements."

བུད་མེད་དེས་མགོ་བོ་ལྷུག་ལྷུག་བྱས་ཏེ་"ང་ཚོས་སྒོ་པང་གསར་པ་ཆ་གཅིག་དེ་བཙོང་པ་ཡིན། ངའི་ཁྱོ་གས། ད་ཆ་ང་ཚོ་ཞིང་པ་ཡིན་པར་བརྟེན། ང་ཚོའི་གནས་

བབས་ཅན་གྱི་མིར་རིན་ཐང་ཆེ་བའི་རི་མོའི་དགོས་གལ་མེད་ཅེས་གསུང་གི་འདུག །ང་ཚོས་རི་མོ་བཙོང་པའི་རིན་འབབ་དེས་ཞིང་ལས་ཀྱི་ལག་ཆ་གསར་པ་ཁ་ཤས་ཉོས་པ་ཡིན་"ཟེར།

She took up the teapot again. “Would you like another cup of tea?” she asked Matsuzo.

མོས་ཇའི་ཁོག་ལྤིར་ཡང་བསྐྱར་བཏེགས་ནས་"ཁྱེད་རང་ཡང་བསྐྱར་གསོལ་ཇ་ཞལ་དཀར་གང་ཨེ་བཞེས་ "ཞེས་མ་ཙུ་ཛོ་ལ་དྲིས།

Staring at her left hand, Matsuzo had a sudden qualm. “I—I don’t think I want any more.” Everybody laughed.

མ་ཙུ་ཛོས་མོའི་ལག་གཡོན་མར་ཅེར་བཞིན་བློ་བུར་དུ་དོགས་འདྲོག་ཅིག་སྐྱེ། "ལགས་མིན། ད་ངས་ཞུ་གི་མིན་"ཞེས་བཤད་པས། ཚང་མ་གད་མོ་ཤོར་རོ།། །།

ཟུར་མཆན།

༡ རྩོམ་འདིའི་ནང་གི་སྙེར་དམག་ཅེས་པ་དེ་དབྱིན་སྐད་ཀྱི་ས་མུ་ར་ཡེ་(Samurai)ཞེས་པའི་ཚིག་དོན་དོན་བསྒྱུར་བྱས་པ་ཞིག་ཡིན། དེ་ཡང་ས་མུ་ར་ཡེ་ཞེས་པ་དེ་ཉི་ཧོང་གི་ནང་དུ་སྔ་དུས་ཞིང་བྲན་རིང་ལུགས་ཀྱི་སྐབས་སུ་ཡུལ་སྡེ་ཁག་གི་དམག་གི་གཙོ་བོའི་འོག་ཏུ་དམག་ཞབས་ཞུ་བའི་དྲག་རྒྱལ་པ་ཞིག་ཡིན་པ་དང་། དམག་གི་གཙོ་བོ་དེ་དག་སྙེར་པ་ལྟ་བུ་ཡིན་སྟབས་སྙེར་དམག་ཅེས་བསྒྱུར་བ་ཡིན།

༢ ཨིན་ཅི་(Inch)ནི་དབྱིན་སྐད་ཀྱི་སྒྲ་བོད་སྐད་དུ་བྲིས་པ་ཞིག་སྟེ། དོན་ནི་ཕུ་ཊུ་གང་ཆ་བཅུ་གཉིས་སུ་ཕྱེ་བའི་ཆ་གཅིག་སྟེ། རང་རེའི་སོར་དོའི་ཚད་ཙམ་གྱི་འཇལ་བྱེད་ཀྱི་ཚད་གཞི་ཞིག་རེད། འདིར་སྒྲ་བསྒྱུར་བྱེད་དོན་ནི། སློབ་དེབ་ཁག་ཏུའང་དེ་བཞིན་འཁོད་པས་སོ།། རྫོགས་སོ།།

གསལ་བཤད།

དེབ་འདི་ནི་བོད་ཀྱི་ཡིག་སྒྱུར་བ་དང་ལྷག་པར་དུ་དབྱིན་ཡིག་ལ་དོ་སྣང་ཡོད་པའི་དྲ་གྲོགས་ཚོར་ཕན་པར་རེ་སྟེ་སྒྱུར་བ་པོ་ཁོང་གི་ཚིག་མཆན་བཀའ་འགྲེལ་འོག་འཕྲུལ་དེབ་ཏུ་བགྲིས་པ་ཡིན།

འབར་ཞུན་གྱིས།